450

450

வெளியீடு நெ. 12.

நான் நாஸ்திகன் ஏன்?

Why I am an Atheist?

ஆக்கியோன்:

K. பகத்சிங் அவர்கள்.

மொழிபெயர்ப்பாளர்:

ப. ஜீவானந்தம் அவர்கள்

சென்னை மாகாண நாஸ்திக சங்கக் காரியதரிசி.

வெளியிடுவோர்

...ப்பதிப்புக்கழகம் லிமிடெட்.,

ஈரோடு.

1934. [அணா 3

R34
M34
186221

வெளியீடு நெ. 12.

நான் நாஸ்திகன் ஏன்?

Why I am an Atheist?

ஆக்கியோன்:

K. பகத்சிங் அவர்கள்

மொழிபெயர்ப்பாளர்:

ப. ஜீவானந்தம் அவர்கள்

சென்னை மாகாண நாஸ்திக சங்கக் காரியதரிசி.

வெளியிடுவோர்:

றிவு நூற்பதிப்புக்கழகம் லிமிட்டெட்,

ஈரோடு.

விலை] 1934. அணா 3]

முன்னுரை.

நான் நாஸ்திகன்—ஏன்? என்னும் இந்நூல் தோழர் சர்தார் K. பகத்சிங் அவர்களால் லாகூர் சிறைக்கோட்டத்திலிருந்து அவரது தந்தையார்க்குக் காவற்கூட அதிகாரிகளின் அனுமதியின் மீது எழுதப் பட்ட ஓர் கடிதமாகும். அக்கடிதத்தை தோழர் பகத்சிங் அவர்களின் தகப்பனர் லாகூரிலிருந்து வெளிவரும் "ஜனங்கள்" என்னும் ஆங்கிலக்கிழமை வெளியீட்டில் பிரசுரித்திருந்தார். அக்கடிதத்தை மொழிபெயர்த்து புத்தக ரூபமாய் வெளியிட வேண்டுமென்று பல தோழர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க சென்னை மாகாண நாஸ்திக சங்க அமைச்சர் தோழர் ப. ஜீவானந்தம் அவர்களால் இனிய தமிழில் மொழிபெயர்த்து நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாகும்.

தோழர் பகத்சிங் அவர்களின் அரசியல் கொள்கைகள் முழுவதும் நமக்கு உடன் பாடல்ல வெனினும் கடவுள் சம்மந்தமாய் அவரது அபிப்பிராயத்தை பொதுவாய்த் தமிழ் நாட்டாரும் சிறப்பாய்க் காங்கிரஸ்காரர்கள் என்போரும் தெள்ளிதில் அறிந்துய்யும் பொருட்டே இந்நூலை வெளியிட முன் வந்தோம்.

தனது பல நற்பணிகளுக்கிடை மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்த தோழர் ப. ஜீவானந்தம் அவர்கட்கு நமது நன்றியுரித்தாகுக.

ஈரோடு.
2.4.34 } பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழகத்தார்.

உண்மை விளக்கம் பிரஸ்,
ஈரோடு.

நான் நாஸ்திகன் ஏன்?

ஓர் புத்தம் புதிய பிரச்சினை கிளம்பி இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையானது சர்வசக்தனும், சர்வவியாபியும், சர்வக்ஞனுமாகிய கடவுள் ஒருவன் உண்டு என்று நான் நம்பாத எனது அகங்காரமே காரணமாக இருக்குமா? இதுபோன்ற ஒரு பிரச்சினையைப்பற்றி எப்போதாவது விவாதிக்க நேரிடுமென்று நான் கனவிலும் கருதியதில்லை. நான் நாஸ்திகம் பேசுவது அதிகப் பிரசங்கித்தனமென்றும், எனது அவநம்பிக்கைக்குக் காரணம் என்னுடைய ஆணவமும் அகந்தையுமே யென்றும், என்னோடு சிலநாட்கள் பழகிய சில நண்பர்கள் அபிப்பிராயப் படுகிறார்களென்று, எனது ஆருயிர்த் தோழர்கள் மூலமாக அறிந்துகொண்டேன். என்றாலும் இந்தப் பிரச்சினை ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை என்பதில் ஆக்ஷேபணை இல்லை. இதைத் தெள்ளத்தெளியப் பரிசிலனை செய்ய வேண்டியதும் அவசியந்தான். இவ்விதப் பரிசிலனை விஷயத்தில் நானே மகாநிபுணன் என்று என்னைப்பற்றி பெருமை பாராட்டிக்கொள்வதாக யாரும் நினைத்து விடக்கூடாது என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நான் ஒரு சாதாரணமான மனிதனே யொழிய, மனிதத் தன்மைக்கு மேம்பட்ட எவ்வித சக்தியுமுடையவனல்ல. இவ்வுலகில் எவனும் தன்னை மனிதத்தன்மைக்கு மீறியவன் என்று உரிமை கொண்டாட முடியவே முடியாது என்பது எனது முடிவு. என்னிடத்தில் சில குறைபாடுகள் இருப்பதை நான் உணர்வேன். எனது

இயற்கை சுபாவத்திலே அகங்காரம் என்பதும் ஒரு பாகமாக இருக்கிறது. எனது தோழர்களிடையில் நான் ஒரு எதேச்சாதிகாரி (Autocrat) என்றே அழைக்கப் பட்டேன். எனது ஆருயிர்த்தோழரான பூதகேஸ்வர தத்தரும் (B. K. Dutt) கூட என்னைச் சிற்சில சமயங் களில் அவ்வாறு அழைத்ததுண்டு. சில சந்தர்ப்பங்களில் எனதுதோழர்கள் என்னை ஒரு அடாதுடிக்காரன் என்று சொல்வதற்கும் கூட நான் ஆளாயிருந்திருக்கிறேன்.

நான் என்னை அறியாமலே எனது அபிப்பிராயங் களைப் பிறர் மீது சுமத்தி, அவைகளை அவர்கள் அங்கீகரித்தாக வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கிறேன் என்பதாக எனது தோழர்களில் சிலர் என்னை உண்மையிலேயே கடுமையாகக் குற்றங்கூறுகிறார்கள். இது ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு உண்மை தான். நான் இதனை மறுக்கவில்லை. இதை எனது அகம்பாவம் என்று கூறினாலும் கூறலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட தற்பெருமையானது, நம்மிடத்தில் மலிந்து கிடக்கும் பழக்க வழக்கங்களை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கும் அவற்றைத் தாக்குவதற்கும் இருந்து வருகிறது. ஆனால் அதில் சுயநலம் ஏது மில்லை. ஒருக்கால் அப்படி யிருந்தாலும், அது வாழ்க் கைக்குரிய நியாயமான கௌரவமாகுமே யன்றி, அகங்காரத்தோடு சேர்க்கத் தக்கதாகாது. வீண் பெருமை—அல்லது தெளிவாகக் கூறினால் அகங்கார மென்பது—தன்னைப்பற்றி தகுதியற்ற முறையில் மித மிஞ்சிய கர்வம் பாராட்டிக் கொள்வதேயாகும். மேலே சொன்ன, தகுதியற்ற தற்பெருமைதான் என்னை நாஸ் திகனாகும்படி தூண்டிற்றா? அன்றி, சர்வ ஜாக்கிரதை யாக விஷயங்களைக் கவலைகொண்டு விரிவாக, ஆழமாக,

நுணுக்கமாகப் பரிசீலனை செய்து, இராப்பகலாகச் சிந்தித்ததின் பலனாக நான் நாஸ்திகத்தை மேற்கொண்டு கடவுள் மறுப்புக்காரனாக ஆனேனா? என்கிற பிரச்சினையைப்பற்றியே முதலில் நான் இங்கு விவாதிக்க விரும்புகிறேன். ஆனால், முதன் முதலில் தற்புகழ்ச்சியும், அகங்காரமும் இரண்டு வெவ்வேறான தன்மைகள் என்பதை நான் தெளிவாக்க விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக, தற்பெருமையோ அல்லது வீண் கௌரவமோ ஒரு மனிதனுக்கு எவ்வாறு தெய்வ நம்பிக்கைக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கக் கூடுமென்பதை என்னால் கிஞ்சிற்றும் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. நான் பெருந்தன்மைக்கு வேண்டிய யோக்கியதாம்சங்களின்றியோ அல்லது ஒரு பிரமுகனுக்கு இன்றியமையாத குணங்கள் இல்லாமலோ பொதுஜன செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தால்தான் நான் உண்மையான ஒரு மகானின் பெருமையை மறுக்கக்கூடும். ஆனால் கடவுள் நம்பிக்கையில் அழுந்தியிருக்கிற ஒரு மனிதன், எவ்வாறு தன்னுடைய சொந்த அகங்காரத்தின் காரணமாக கடவுள் நம்பிக்கையைவிட முடியும்? இதற்கு இரண்டு வழிகள் தான் உண்டு. ஒன்று, அவன் தன்னைக்கடவுளின் பரம விரோதி என்று கருதத் தொடங்க வேண்டும். அல்லது அவன் தானே கடவுள் என்று நம்ப ஆரம்பிக்க வேண்டும். இவ்விரு விதத்தினாலும் கூட அவனை ஒரு சம்பூரணமான நாஸ்திகனென்று கொள்ள முடியாது. முதலாவது விஷயத்தில் அவன் தனக்கு எதிரி அதாவது கடவுளைத் தனக்கு எதிரியாக நினைக்கிறவன் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்று நினைத்துத் தான் அவரை எதிரி

யாக்குகிறுன். ஆதலால் கடவுள் உண்டு என்பதை மறுக்கவில்லை.

இரண்டாவது விஷயத்தில், தன்னறிவோடு கூடிய ஒரு சக்தி திரைமறைவிலிருந்து பிரபஞ்சத்தை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதை அவன் ஒத்துக் கொள்கிறுன். அவன் அந்த ''ஈடும் எடுப்புமில்லாத'' வஸ்துவே தான் என்று கருதிக்கொண்டாலும் சரி, அல்லது அந்த மேலான வஸ்துவைத் தன்னையன்றிப் பிறிதொன்ருக அவன் கருதிக்கொண்டாலும் சரி, நாம் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அது நமக்கு முக்கியமான விஷயமுமல்ல. நான் குறிப்பிடுவதெல்லாம் ('கடவுள் உண்டு' என்கிற நம்பிக்கை—ஆராய்ச்சி விஷயத்தின் கடவுள் உணர்ச்சிக்கு அடிப்படையான தத்துவம்—ஆகியவை அதில் அடங்கியிருக்கிறது. ஆகவே) அப்படிப்பட்டவனை எவ்விதத்திலும் நாஸ்திகனென்று கூற முடியாது.

நன்று! இங்கு எனது நிலைமையை விளக்குவது பொருந்தும். நான் மேலே கூறிய முதற்பிரிவையோ, இரண்டாவது பிரிவையோ சேர்ந்தவனல்ல. ''சர்வலோக சரண்யனுகிய ஜகதீசன்'' ஒருவன் அல்லது முழுமுதற் கடவுள் ஒன்று—உண்டு என்பதையே நான் அடியோடு மறுக்கிறேன். நான் ஏன் மறுக்கிறேன் என்பதைப் பின்னல் விரிவுபடுத்துகிறேன். ஆனல், நான் நாஸ்திக வாதக் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உடையவனுயிருப்பது என்னுடைய அகங்காரத்தின் காரணமாகவோ, ஆணவத்தாலோ அல்லவென்பதை இங்குத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். நான் அந்த ''முழுமுதற் கட

வுளு'' மல்ல, அதன் அவதாரமுமல்ல; அதனேடு போட்டிபோடுகிறவனுமல்ல. எனவே, நான் நாஸ்திகக் கொள்கையைக் கொண்டதற்கு மேற்கூறியபடி எனது அகங்காரம் காரணமல்ல வென்பது இதனுல் தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டது. ஆயினும் இவ்விஷயத்தைப்பட்டவர்த்தனமாக உணர்த்தும் பொருட்டு நான் தகுந்த ஆதாரங்களைக் கொண்டு பல உண்மைகளைப் பரிசீலனை செய்ய விரும்புகிறேன்.

டில்லி வெடிகுண்டு வழக்கு சம்பந்தமாயும், லாகூர் சதிவழக்கு சம்பந்தமாயும் நடந்த விசாரணைகளின் பொழுது எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பொதுஜன செல்வாக்கினுல் நான் தகுதியற்ற தற்பெருமைக்கு—கொடிய அகங்காரத்திற்கு—இரையாகிவிட்டேன் என்பது எனது நண்பர்கள் பலரின் அபிப்பிராயம். அவர்கள் கொண்ட இவ்வபிப்பிராயம் சரிதானுவென்று ஆராய்வோம். எனது நாஸ்தீக உணர்ச்சி இவ்வளவு சமீபகாலத்தில் தோன்றியதன்று. பிறர் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளாத சாதாரண வாலிபனுக இருந்த காலத்திலேயும் மற்ற எனது தோழர் பலருக்கு கடவுள் என்பதாக ஒன்று இருக்கிறது என்று தெரிவதற்கு முன்பேயும் தெய்வ நம்பிக்கையை விட்டு விட்டேன். இதை எனது தோழர்கள் அறியார். கல்லூரி மாணுக்கனுக மட்டும் இருக்கும் ஒருவன், நாஸ்தீக உணர்ச்சியைத் தூண்டத்தகுந்த அவ்வளவு மிதமிஞ்சிய அகங்காரத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ள முடியாது. கல்லூரியில் வாசிக்கும் பொழுது, நான் சில ஆசிரியர்களால் நேசிக்கப்பட்டேன்; சிலரால் வெறுக்கப்பட்டேன். என்ருலும், நான் ஒரு போதும் மிகுந்த சுறுசுறுப்புடைய மாணுக்கனுகவோ, சதா

படித்துக்கொண்டிருக்கும் பையனாகவோ இருந்ததில்லை. அந்நாளில், அகங்காரத்தால் தலைகொழுக்கும் உணர்ச்சிகளை ஊட்டும் சந்தர்ப்பங்கள் எனக்கு ஒன்றேனும் வாய்க்கவில்லை. நான் சுபாவத்தில் நாணமும் கூச்சமும் உள்ள பையனாக இருந்ததோடு பிற்கால வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையற்றவனாகவும் குழப்பமுடைய வனாகவும் இருந்தேன். அக்காலத்தில் நான் ஒரு பூரண நாஸ்திகவாதியல்ல. என்னைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்த என்னுடைய பாட்டனார், மிகப்பிடிவாதமுள்ள வைதீக ஆரிய சமாஜி. ஆரிய சமாஜி வேறு எதற்கு வேண்டுமானாலும் இடங்கொடுப்பார். ஆனால் நாஸ்தீகத்திற்கோ கடுகளவும் இடங்கொடாத பரம விரோதி. எனது ஆரம்பக்கல்வியை முடித்தபிறகு, நான், லாகூர் டி.எ.வி (D. A. V.) கலாசாலையில் சேர்ந்து, அங்குள்ள விடுதியில் (Boarding House) ஒருவருஷம் கழித்தேன். அங்கே நான், காலை மாலை பிரார்த்தனைகளோடு, காயத்திரி மந்திரத்தை மணிக்கணக்காக ஜெபிப்பது வழக்கம். அக்காலத்தில் நான் ஓர் பரம பக்தனாகவே இருந்தேன். பின்னர் எனது தகப்பனாரோடு வாழ ஆரம்பித்தேன். மதவைராக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் ஒரு தாராள நோக்கமுடையவராகவே யிருந்தார். அவருடைய உபதேசங்களால்தான் நான் சுதந்திரத்திற்காக எனது வாழ்க்கையைத் தத்தஞ்செய்ய வேண்டுமென்று, உணர்ச்சியும் உறுதியையும் கொண்டேன். ஆனால், அவர் ஒரு நாஸ்திகரல்ல. அவர் கடவுளிடத்தில் திடமான நம்பிக்கையுடையவர். தினசரிப் பிரார்த்தனை செய்யும்படியாக அவர் எனக்கு உற்சாக மூட்டுவது வழக்கம். இவ்விதமாகவே நான் ஆரம்பத்தில் வளர்க்கப்பட்டேன்.

ஒத்துழையாமைக் காலத்தில் நான் தேசீயக் கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். அங்குதான் எல்லா மதங்களைப்பற்றியும்—கடவுளைப்பற்றிக்கூட—தாராளமாக எண்ணுவதற்கும், ஆராய்ச்சி செய்வதற்கும், தர்க்கிப்பதற்கும் ஆரம்பித்தேன். அப்பொழுதுங்கூட நான் பரம தெய்வ பக்தனாகவே யிருந்தேன். அதுகாலபரியந்தம், நான் எனது தலைமயிரைக் கத்தரித்து விடாமல் (மதாச்சாரப்படி) வளர்த்துக் கட்டிக்காப்பாற்றி வந்தேனாலும், சீக்கிய மதத்திலும் பிற மதங்களிலுமுள்ள சித்தாந்தங்களிலும் கொள்கைகளிலும் எனக்குக்கிஞ்சிற்றும் நம்பிக்கை என்பதே கிடையாது. ஆனால் கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதில் மாத்திரம் எனக்குப் பூரண நம்பிக்கையிருந்தது.

பிற்காலத்தில், நான் புரட்சி இயக்கத்தில் ஈடுபட்டேன். அங்கு, முதன் முதலில் நான் சந்தித்த தலைவரானவர் கடவுள் உண்டு, என்ற பூரண நம்பிக்கை உடையவர் அல்ல. என்றாலும் கடவுள் இல்லை யென்றும் கூற அவருக்குத் துணிவு ஏற்படவில்லை. கடவுளைப்பற்றி நான் இடைவிடாது வற்புறுத்தி அவரிடம் கேள்க்கும் போதெல்லாம் அவர் "உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் மாத்திரம் கடவுளை வணங்கு" என்றே சொல்லிவருவார். இந்த பதில் ஒரு நாஸ்திக உணர்ச்சியே ஆனாலும் பகிரங்கமாக நாஸ்திகத்தை ஒப்புக்கொள்வதற்குரிய தைரியம் அவருக்கு இல்லை. யான் சந்தித்த இரண்டாவது தலைவரோ பழுத்த ஆஸ்திகர். அவரது பெயர் கண்யமிக்க தோழர் சசீந்திரநாத்சன்யால், (கராச்சி சதிவழக்கில் சம்பந்தப்பட்டு, இப்பொழுது ஆயுட்கால தீவாந்திர சிக்ஷை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர்.) அவர் "பண்டிஜீவன்"

அல்லது "அடிமை வாழ்க்கை" என்றொரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அது மிகவும் பிரக்யாதி பெற்றது. அந்த நூலின் முதற்பக்கத்திலேயே, கடவுளின் பெருமையைப் பற்றி உத்வேகத்தோடும் ஆத்திரத்தோடும் பாடப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய இரண்டாம் பாகத்தின் கடைசிப்பக்கத்தில், வேதாந்தத்தத்துவங்கள் செறிந்த ஈஸ்வரஸ்தோத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றை அவருடைய அபிப்பிராயங்களின் முக்கியாம்சம் எனக் குறிப்பிடலாம். 1925 ஜனவரி மீ 23 தேதி இந்தியா முழுவதும் பரப்பப்பட்ட "புரட்சித் துண்டுப்பிரசுரம்" அவருடைய புத்திதீக்ஷண்யத்தின் விளைவேயென்று பிராசிகூஷன் தரப்பாரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. கீர்த்தி வாய்ந்த தலைவர் தாம் அருமையாகப்பாராட்டுகிற அபிப்பிராயங்களை வெளியிடுகிறார்; அவரைப் பின்பற்றுவோர் தாங்கள் மாறுபட்ட அபிப்பிராயமுடையோராயிருந்த போதிலும் அவருக்கு உடன்பட்டுத்தீரவேண்டியிருக்கிறது இது இரகஸ்ய வேலைகளில் தடுக்கமுடியாதபடி நிகழ்கிறது. அந்தத் துண்டுப்பிரசுரத்தில் "சர்வேஸ்வரனை"யும் அவனுடைய திருவிளையாடல்களையும் போற்றிப் புகழ்வதற்காக ஒரு முழுப்பத்தி தத்தஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது அதில் கூறப்பட்டிருக்கும் விஷயமோ முற்றும் "பிரம்ம ரகசியம்". நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புவது என்னவென்றால், புரட்சிக்கட்சியில்கூட (அதுவரையில்) "கடவுள் உண்டு" என்பதில் அவநம்பிக்கை கொள்ளும் அபிப்பிராயம் முளைக்கவில்லை யென்பதேயாகும். பேரும் புகழ்பெற்ற காக்கோரி தியாகிகள் நால்வரும் தங்களுடைய கட்சி வாழ்நாள்களை பிரார்த்தனையிலே தான் கழித்தார்கள். ராம பிரஸாத பிஸ்மில் என்பவர் ஓர் வைதீக ஆரிய சமா

ஜியாவார். ராஜன்ய லாகிரி என்பவர், சமதர்மத்தையும், பொதுவுடமையையும் பற்றி விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்திருந்தும், தனது கடைசிக் காலத்தில் கீதையிலிருந்தும், உபநிஷத்துகளிலிருந்து சுலோகங்கள் ஜெபிக்க வேண்டுமென்று எழுந்த ஆர்வத்தை அவரால் அடக்க முடியவில்லை. அக் கூட்டத்தில் பிரார்த்தனையே செய்யாத ஒருவரை யான் கண்டேன். அவர் அடிக்கடி, “மனிதனின் பலவீனத்தாலும் கட்டுப்பட்ட அறிவாலும் உதித்தது தான் தத்துவசாஸ்திரம்” என்று சொல்லுவார். அவரும் ஜென்மதண்டனை விதிக்கப்பட்டு இப்பொழுது தீவாந்திர சிக்ஷை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறுர் ஆனல் அவர் கூட ஒருபோதும் கடவுள் உண்டென்பதை மறுத்துக் கூறத் துணிந்தாரில்லை.

அன்றுவரை, நான் ஓர் வீரலட்சியங்கொண்ட புரட்சிக்காரனுக மாத்திரமேயிருந்தேன். அதுவரை, நாங்கள் பின்பற்றுகின்றவர்களாக மாத்திரமே இருந்தோம். அவர்கள் எல்லாம் தண்டனை அடைந்த பிறகு கட்சியின் முழுப் பொருப்பையும் சுமக்க வேண்டிய பொருப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. சில காலமாக ஏற்பட்ட, தடுக்க முடியாத எதிர்ப்பால், கட்சி உயிரோடிருப்பதுகூட அசாத்தியமென்று தோன்றிற்று. உணர்ச்சியும், உத்வேகமும் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையிற்கொண்ட தோழர்கள்—ஏன்? தலைவர்கள்கூட—எங்களைப் பார்த்துப் பரிகாசம் செய்ய ரம்பித்தார்கள். எங்களுடைய வேலைத்திட்டம் பிரயோ ஜனமற்ற தென்பதாகப் பிற்காலத்தில் எப்பொழுதாவது ஒரு நாள் உணரும்படியான நிலைமை எனக்கு வருமேவெனச் சில சமயங்களில் பயந்ததுண்டு. அது எனது புரட்சி வாழ்க்கையில் புதியதொரு

மாருதலே உண்டாக்கிய சம்பவமாகும். "கற்றுணர்—எதிராளிகளின் பலமான ஆட்சேபங்களுக்கு அச்சமின்றி ஆணித்தரமான ஆப்புகளும் கண்டனங்களும் கொடுப்பதற்காகக் கற்றுணர்—உன்னுடைய லட்சியம், கொள்கை இவைகளின் போக்கை பரிசிலனை வாதங்களால் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கற்றுணர்" என்னும் உணர்ச்சிகள் என்னுடைய மனதின் வாசற்படியில், கடல் அலேகளைப்போன்று கிளம்பித் தாவித் தாவி முட்டி-மோதின. நானும் விஷயங்களேக் கற்றுணர—தெள்ளிதில் ஆராய்ந்தறிய—ஆரம்பித்தேன். என்னுடைய பழைய நம்பிக்கையும், முடிவுகளும் சிறப்பாக ஒரு பெரும் மாற்றம்கொண்டன. எங்களுக்கு முன் இருந்துவந்த புரட்சிக்காரர்களிடையில், மனக்கோட்டையான பலாத்கார ரகசிய முறைகளே பிரதானமடைந்திருந்தன. பற்பல புதிய அபிப்பிராயங்களால் அவைகள் மாற்றமடைவதற்கு இடந்தர வேண்டியதாயிற்று. அப்படிப்பட்ட மாற்றத்திற்கு மூடு மந்திரமோ, மூட நம்பிக்கையோ சிறிதும் அவசியமில்லே எனக் கண்டு அனுபோக சாத்தியமான உண்மைத்தத்துவத்தையே கடைப்பிடித்தோம். தடுக்க முடியாத நிலேயில் அதுவும் அவசியம் நேர்ந்தால் பலாத்காரப்பிரயோகம் நியாய ரீதியானது என்று உணர்ந்தோம். ஆனல் பொதுஜன இயக்கங்கள் எல்லா வற்றிற்கும் "சாத்வீகம்" என்பது காரியம் சாதிக்கும் தோரணேயில் அவசியமானது." இவ்வளவு தான் இவற்றைப் பற்றிய இரகசியம்.

ஆனல் நமது போராட்டத்திற்குரிய லட்சியம் எது வென்று தெளிவாக அறிந்திருக்கவேண்டியதே மிக

முக்கியம். நாங்கள் காரியத்தில் காட்டித் தீரவேண்டிய குறிப்பான திட்டமெதுவும் அப்பொழுது எங்களுக்கு இல்லாதிருந்த காரணத்தால், உலகப் புரட்சி சம்பந்தமான பல திறப்பட்ட லட்சியங்களை, ஆர அமர சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதற்குப் போதுமான சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. நான் அராஜகத் தலைவரான (Anarchist Leader) பக்குனின் என்பவரின் தத்துவங்களைக் கற்றேன். பொதுஉடமைத் தத்துவத்தின் தந்தையாகிய மார்க்ஸின் நூல்களில் சிலவற்றைக் கற்றுணர்ந்தேன். ஏகச் சக்கராதிபத்தி ஆதிக்க இருள் அடர்ந்திருந்த தங்களுடைய நாட்டில் புரட்சியை வெற்றிகரமாகச் செய்துமுடித்த கர்மவீரர்களான லெனின், ட்ராஸ்கி இன்ன பிறரால் இயற்றப்பட்ட நூற்களில் பெரும்பாலானவற்றை அலசி அலசி ஆராய்ச்சி செய்தேன். அவர்கள் எல்லோரும் பச்சை நாஸ்திகர்களே. பக்குனின் எழுதிய "கடவுளும் ராஜ்யமும்" (God & State) என்ற நூல் பூர்த்தி செய்யப்படாது துண்டு துணுக்குகளாக இருந்த போதிலும், விஷயத்தை வெகு ருசிகரமாக விளக்குகிறது. சில காலத்திற்குப் பின் நிர்லம்ப சாமியால் எழுதப்பட்ட 'பகுத்தறிவு' (Common Sense) என்னும் புத்தகத்தையும்படிக்க நேர்ந்தது. அதில் நாஸ்திக வாதம், தெளிவுபடும்படியாயில்லாமல் ஒரு தினுசாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த விஷயமானது அந்தக் காலத்தில் எனக்கு மிக ருசிகரமானதாகி, எனது உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டு விட்டது. 1926ஆ முடிவில், இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து, காத்து, நடத்திவரும் சர்வ சக்தி வாய்ந்தகடவுள் ஒருவர் உண்டு என்ற கொள்கை அடியோடு ஆதாரமற்றதென உணர்ந்து கொண்டு விட்டேன். என்னுடைய

இந்தத் தெய்வ நம்பிக்கையற்ற தன்மையை—நாஸ்திக வாதத்தை—பகிரங்கப் படுத்தினேன். நான் இவ்விஷயங்களைப் பற்றி எனது தோழர்களோடும், விவாதிக்கத் தொடங்கினேன். அது என்னவென்பதைப் பற்றிக் கீழே விவரிக்கிறேன்.

1927-௵ மே-௴ நான் லாகூரில் கைதுசெய்யப்பட்டேன். கைது செய்யப்பட்டது திடீரென ஏற்பட்டதாகும். போலீசார் என்னைத் தேடித் திரிகிறார்களென்ற விஷயம் எனக்குக் கொஞ்சமும் தெரியவராது. நான் ஒரு தோட்டத்தின் வழியாகப் போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது திடீரென என்னைப் போலீசார் சூழ்ந்துகொண்டதைக்கண்டேன். அச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் மிகுந்த சாந்த ஆச்சரியப்படும்படியாகவும், அமைதியாகவும், பொருமையாகவும் நடந்து கொண்டதானது எனக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அச் சமயம் நான் எவ்விதமான ஆத்திரமும், ஆவேசமும் கொள்ளவோ அன்றி எந்தவிதமான பரபரப்பும் துடிதுடிப்பும் கொள்ளவோ இல்லை. போலீஸ் பந்தோபஸ்துக்கு நான் கொண்டுபோகப்பட்டேன். மறு நாள் நான் ரயில்வே போலீஸ் சிறைக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டேன். அங்கு ஒரு முழுமாதத்தை கழிக்கவேண்டியிருந்தது. போலீஸ் அதிகாரிகளோடு பல நாட்கள் சம்பாஷித்ததின் பயனாக என்னுடைய அரஸ்டுக்குக் காரணமாய்க் கோரிக் கட்சியில் எனக்குள்ள தொடர்வைப் பற்றியும், புரட்சி இயக்க சம்பந்தமான என்னுடைய செய்கைகளைப்பற்றியும், அவர்களுக்குச் சில தகவல்கள் கிடைத்திருக்க வேண்டுமென ஊகித்தேன். அதாவது லக்னோவில் விசாரணை நடந்து கொண்டிருந்த

சமயம் நான் அங்கிருந்து வந்தேனென்றும், அவர்களுடைய விடுதலைக்காக ஒரு விதமான திட்டத்தைப் பற்றி நான் அவர்களோடு கலந்தாலோசித்தேனென்றும், அவர்கள் சம்மதம் பெற்றபிறகு நாங்கள் சில வெடி குண்டுகளைத் தயாரித்தோமென்றும், அவற்றைப் பரிசோதனை செய்துபார்ப்பதற்காக 1926 ஷ நடந்த தசராப்பண்டிகையின் போது பெருங் கூட்டத்திடையே ஒரு வெடி குண்டு எங்களால் வீசியெறியப்பட்டது என்றும், அவர்கள் என்னிடம் கூறினார்கள். என்னுடைய சொந்த நன்மையை உத்தேசித்து, நான் புரட்சி இயக்க சம்பந்தமான நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய சில உண்மைகளை நான் வெளியிடுவதாய் இருந்தால் என்னைக் கைதியாக வைத்திருப்பதிலிருந்து விடுதலை செய்யப்படுவதோடு கோர்ட்டில் அப்ரூவராக (கோர்ட்டு சாக்ஷியாகக்) கூட கொண்டுவந்து நிறுத்தாமல் எனக்கு வெகுமதி அளிக்கப்படுமென்றும் வெகு வினயமாக அவர்கள் என்னிடம் தெரிவித்தார்கள். நான் அவர்களுடைய ஆலோசனையைக் கேட்டுச் சிரித்தேன். அது முழுவதும் ஹம்பக், ஏனெனில் எங்களையொத்த மனோபாவமுடையவர், நிரபராதிகளான தங்களுடைய சொந்த ஜனங்களின் மீது வெடி குண்டுகளை வீசமாட்டார்கள். மனோகரமான ஒருநாட் காலையில், ஸி. ஐ. டி. இலாகாவின் பிரதம சூப்ரின்டெண்டான மிஸ்டர் நியூமென் (Newman) என்னிடம் வந்தார். அவர் மிகுந்த அனுதாபத்தோடு நீண்ட நேரம் என்னோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார். பின், முடிவாக, அவர்களால் கோறப்படுகிறபடி நான் எவ்விதமான அறிக்கையும் கொடுக்கா விட்

டால், காக்கோரி வழக்கு சம்பந்தமாய், யுத்தம் தொடங்கச் சதியாலோசனை செய்ததாகவும், தசரா வெடி குண்டு விபத்து சம்பந்தமாய்க் கொடிய கொலைகள் செய்ததாகவும், என்னை விசாரணைக்கு அனுப்புமாறு தாங்கள் நிர்ப்பந்திக்கப் படுவோமென்று கூறினர். மேலும், அவர், என்னைக் குற்றவாளியாக்கவும், தண்டித்துத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கவும் போதுமான சாட்சியங்கள் இருப்பதாகவும் என்னிடம் கூறினர். நான் முற்றும் குற்றமற்ற நிரபராதியாயிருந்தேன். ஆயினும் அந்தக்காலத்தில், போலீஸார் எதையும் இஷ்டப்பட்டால் இஷ்டப் பட்டபடி முடித்து விடுவார்களென்று நம்பினேன். அன்றைய தினமே சில போலீஸ் உத்யோகஸ்தர்கள் என்னிடம் வந்து, ஒழுங்காக இரண்டு வேலைகளிலும் கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்யும்படி என்னைத் தூண்ட ஆரம்பித்தார்கள். நானோ, அப்பொழுது, ஒரு நாஸ்திகனாகவிருந்தேன். சமாதானமும், சந்தோஷமும் குடிகொண்டிருக்கும் பொழுது மாத்திரந்தான் நான் நாஸ்திக வாதியென்று தற்புகழ்ச்சியடைந்து கொள்வதா அன்றி மிகக் கஷ்ட திசையிலும் யான் கொண்ட கொள்கையில் விடாப்பிடியாக ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதா என்பதைக் குறித்து எனக்குள்ளாகவே ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று விரும்பினேன். நீண்ட நெடும் ஆலோசனைக்குப் பின்னர், எனது மனோரதம், கடவுளை நம்பிப் பிரார்த்தனை செய்யும்படி தூண்டக் கூடாதென்று முடிவு கட்டினேன். அம்முடிவின்படி நான் எவ்வித பிரார்த்தனையும் செய்யவேயில்லை. எனது உண்மையான சோதனை அதுதான். நான் அதில் வெற்றி சூடினேன். எந்தக் கணத்திலும் எந்தவித முகாந்தரத்தைக் கொண்டும் நான் என்னுடைய உயி

ரைக்காத்துக் கொள்ள இஷ்டப்படவில்லை. இவ்வித மாக நான் பழுத்த நாஸ்திகனுனதோடு, அதன் பின்னும் அவ்விதமே வாழ்ந்தேன். கொடிய சோதனையின் முன் நிமிர்ந்து நிற்பது ஒரு விளையாட்டுக் காரியமல்ல. தெய் வநம்பிக்கை, கஷ்ட நிஷ்டூரங்களைச் சாந்தப் படுத்துகி றது. அது அவைகளை இனிமையாகவுஞ் செய்யும். மனிதன் கடவுளிடத்தில் மிகுந்த ஆறுதலையும், தேறுத லையும் காணக்கூடும். சண்ட மாருதங்களுக்கும் பிரச ண்ட மாருதங்களுக்கும் இடையில் தன் காலிலேயே நிற்கத் துணிவது பிள்ளை விளையாட்டுப் போல் எளிய காரியமன்று. இத்தகைய சோதனைக் காலங்களில் அக ங்காரம்—ஏதேனுமிருந்தால்—புகைந்து போய்விடும். பொதுவாக மனிதன் தெய்வ நம்பிக்கையை மறுதலித் துப் பேசத்துணியமாட்டான். அவ்விதம் பேசத்துணி வானுயின், அவனிடம் கேவலம் அகங்காரத்தைத் தவிர வேறு சில சக்திகளிருக்க வேண்டுமென்று நாம் தீர்மா னிப்பதே முறை. எனது அப்போதுள்ள நிலைமையும் அதுவே. விசாரணையில் தீர்ப்பு எவ்வாறுகுமென் பதோ, முன்னமேயே மிக நன்ருகத் தெரிந்த விஷயம். ஒரு வாரத்துக்குள் அது அறிவிக்கப் படவேண்டியதாயி ருந்தது. ஒரு லட்சியத்திற்காக எனது வாழ்வைத் தியா கஞ்செய்யப் போகிறேன் என்ற அபிப்பிராயம் நீங்கலாக எனக்கு ஆறுதலுக்கு வேறு எதாயினும் உண்டா? கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள ஒரு ஹிந்து, மறுபிறப்பில் ஓர் அரசனுகப் பிறக்கலாம் என்று எதிர் பார்க்கலாம். ஒரு முஸ்லீமோ அன்றி ஒரு கிறிஸ்துவனே, தன்னுடைய கஷ்ட நஷ்டங்களுக்காகவும் தியாகத்திற்காகவும் சன்மா னமாக சொர்க்கத்தில் போக யோக்கியங்களை அனுபவி க்கலாமென்று கனவு காணலாம். ஆனல், நான் எதை

எதிர்பார்ப்பது? என்னுடைய கழுத்தைச் சுற்றிக்கயிறு மாட்டப்பட்டு, காலடியிலுள்ள பலகை தட்டி விடப் படும் நிமிஷமெதுவோ, அதுவே எனது இறுதி நிமிஷம். அதுவே எனது வாழ்க்கையின் முடிவான நிமிஷம். இன்னும் விளக்கமாக வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் சிறப்புச் சொற்களால் கூறினல், எனது "ஆத்மா" எல்லாம் அக்கணமே முடிந்து விடும். அதற்கப்பால் ஒன்றுமில்லை. இந்த நிகழ்ச்சியை நாஸ்திகக் கண்ணேடு பார்க்கும் தைரியம் எனக்கிருந்தால், "எத்தகைய மாபெரும் முடிவுமின்றி போராடிக்கொண்டிருந்த ஒரு சிறிய ஜீவிதம்" தான் எனதுவாழ்க்கையின் சன்மானமென்பது விளங்கும். அவ்வளவுதான்.

சுயநல உணர்ச்சி யின்றி, இந்த வாழ்விலோ இதற்கப்பாலோ சன்மானிக்கப்படுவேன் என்ற ஆசையின்றி, பூரணமான தன்னல மறுப்புடன், சுயேச்சை யடையும் பொருட்டு எனது வாழ்வை நான் தத்தஞ்செய்து விட்டேன். ஏனென்ருல் எனக்கு இதைவிட வேறு மார்க்க மில்லை. இவ்வித மனோரதத்தோடு, ஆண் சிங்கங்களும், வீராங்கனைகளும் வேறெதிலும் திவலை கூடக் கவலை செலுத்தாமல், மனிதவர்க்கத்திற்குத் தொண்டு புரிவதற்காக—கஷ்ட நிஷ்டூரத்திற்கும் கொடுமைக்கும் கொள்ளைக்கும் இரையாகில் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்க் கதறும் ஏழை எளியவர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக—எந்தக்காலத்தில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அர்ப்பணஞ்செய்து கொண்டு முன்னணியில் வருகிருர்களோ, அந்தக்காலந்தான் சுதந்திர சகாப்தத்தின் உதய காலமாகும். அவர்கள், உண்மை உணர்ச்சியும், ஊக்கமும் உத்வேகமும் கொண்டு, கொடுமைப் படுத்துகின்ற

வரோடும், கொள்ளையடிக்கின்றவர்களோடும், கொடுங்கோலரோடும் கடுமையாகப் போர்தொடுப்பது, தாங்கள் மன்னுதி மன்னர்களாகலாமென்பதற்காகவோ அன்றி இப்பிறப்பிலோ மறுபிறப்பிலோ, இறந்தபின் சொர்க்கத்திலோ போதிய சன்மானம் பெற்று, பூரிப்பும் இன்பமும் பொருந்தக்களிக்கலாமென்பதற்காகவோ அல்ல. மற்று, மனிதவர்க்கத்தின் கழுத்திலிருந்து அடிமை நுகத்தடியை இறக்கவும், சாந்தியையும் சுதந்திரத்தையும் ஸ்தாபிக்கவுமே, அன்னோர்கள் தங்களைப்பொறுத்தமட்டில் அபயத்தை விளைக்கக்கூடியதும், உன்னத உணர்ச்சியுடன் ஊன்றி நோக்குங்கால், மகோன்னதமான ஒரு தனிச் செந்நெறியாய்த் திகழ்கின்றனதுமான இப்பாதையின் வழிச் செல்கின்றூர்கள். அத்தகையோரின் உயர்ந்த லட்சியமும், தியாகமும் ஈன்றெடுத்த தற்பெருமையைத் தவருக "அகங்காரம்" என்று திரித்துக் கூறலாமா? "அகங்காரம்" என்கின்ற அக்கிரமமான வார்த்தையை அவர்கள் நேர்க்குப்பிரயோகிக்க எவன் தான் துணிவுகொள்வான்? அவ்விதம் எவனேனும் கூறுவானுயின், ஒன்றில் அவன் முட்டாளாக இருக்கவேண்டும். இல்லையாயின் போக்கிரியாக இருக்கவேண்டும் என்றுதான் நான்சொல்வேன். அந்தத் தியாக சொரூபிகளான புருஷோத்தமர்களின் மன ஆழம், உத்வேகம், எழுச்சி, "உள்ளங்கவர்ந்தெழுந்து ஓங்கும்" உணர்ச்சிகள் ஆகியவற்றை உண்மையாக உணர்ந்து கொள்ள அவன் சக்தியற்றவனுனதால், நாம் அவனை மன்னித்து விடுவோம். அவனுடைய ஹிருதயம் கேவலம் மாமிச பிண்டத்தைப்போல் மரத்து உணர்ச்சியற்றுக்கிடக்கிறது. அவனுடைய

கண்கள் பார்வைக் குறைவாயிருக்கின்றன. இன்னும் வேறு பல கேடுகளும் அவனுடைய ஹிருதயத்தையும் கண்களையும் மறைத்துக் கொண்டே வந்திருக்கின்றன. தன் நம்பிக்கை (தற்சார்பு) என்பதை "அகங்காரம்" என்றே எப்பொழுதும் வியாக்யானம் செய்யும் நிலைமை ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது. இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது; ஆனால் வேறு வழியில்லை.

இன்று அனுஷ்டானத்திலிருக்கும் சம்பிரதாயத்தை— நம்பிக்கையை— மதத்தை— நீங்கள் விரோதித்துப் பாருங்கள். குற்றங் குறைகளற்றவரென்றும், பூரணமானவரென்றும் தீர்மானித்து, குணு குணங்களைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு அப்பாற்பட்டவரெனப் பொதுவாக நம்பப்படுகிற ஒரு வீரனையோ, மகாத்மாவையோ, தேவதூதனையோ, அவதார புருஷனையோ கூறிப்பாருங்கள். உங்களுடைய தர்க்கவன்மை, பொது மக்கள் உங்களை வீண்கர்வம் பிடித்தவர்களென்று பழித்துஇழித்துக் கூறும் படியான நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்துவிடும். மனத்தால் எண்ணாது, மூளையால்யோசியாது, சலனமின்றித் தேங்கி நிற்பதால் விளைந்தபலனே இந்நிலைமை. ஆராய்ச்சித்திறனும், சுயேச்சையாக யோசிக்கும்மனப்பான்மையும் புரட்சிக்காரனின் இன்றியமையாத மிகமிக அவசியமான இரு பெருங்குணங்கள். "மகாத்மாஜீ ஒரு பெரியவர் ஆதலால் அவரைக் குறைகூறக்கூடாது. அவர் உயர்நிலை அடைந்து விட்டார் என்பதற்காக அவர் சொல்வதெல்லாம்—அரசியல் துறையிலோ,அன்றி மதத்துறையிலோ, பொருளாதாரத் துறையிலோ அன்றி நீதி தர்மத்துறையிலோ— சரியானதேயாகும். உனக்குச் சரியென்று பட்டாலும், படாவிட்டாலும் 'ஆம்அவர் கூறுவது உண்

மைதான்' என்று சொல்லித்தீரவேண்டும்,'' என்கிற இப்படிப்பட்டமனப்பான்மை நம்மை முன்னேற்றப்பாதையில் ஒரு அடி கூடநடத்தாது. இது மிக மிகப்பிற்போக்கான எண்ணம்.

நம்முடைய முன்னோர்கள், ஏதோ உயர்ந்த வஸ்துவான சர்வசக்தியுள்ள கடவுள் மீது நம்பிக்கை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்களென்ற காரணத்திற்காக, யாரேனும் ஒருவன், அந்த நம்பிக்கையின் உண்மையை மறுக்கத்துணிந்தால் அல்லது அந்த சர்வசக்தி பொருந்திய வஸ்துவையே மறுப்பதற்குத்திடங்கொண்டால், அவன், மதத்துரோகி யென்றும் விசுவாச காதகனென்றும் பழித்துரைக்கப் படுகிறான். அவனுடைய வாதங்கள், எதிர்வாதங்களால் அசைக்க முடியாதபடி ஆணித்தரமானவைகளாயிருந்தால், அவனுடைய உணர்ச்சி பயங்கரமான கஷ்ட நிஷ்டூரங்களாலும், சர்வ சக்தியுள்ள கடவுளின் கோபாக்கினியாலும் சிதறடிக்கப்படாத வன்மையுடையதாயிருந்தால், அவனை அகங்காரம் பிடித்தவனென்றும், அவனுடைய உணர்ச்சியைத் தற்பெருமை கொண்டதென்றும் எள்ளி இழித்துத் தூற்றுகிறார்கள். பின்னர் ஏன் இவ்வாஸ்திக சிகாமணிகள், இந்த வீண் விவாதத்தில் காலங்கடத்தவேண்டும்? சகல விஷயங்களையும்—பூராச்சங்கதிகளையும், பூரணமாகத் தர்க்கித்து விட ஏன் முயற்சி செய்யவேண்டும்? முதன் முதலாகவே இப்பொழுதுதான், பொதுமக்களுக்கு இத்தகைய கேள்விகள் தோன்ற ஆரம்பித்திருக்கின்றன. முதன் முதலாக, இப்பொழுதுதான் பொதுமக்களால் இது காரியானுஷ்டானத்திலும் கையாடப்படுகிறது. எனவே இவ்

விஷயத்தை விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்ய நேரிட்டிருக்கிறது.

முதல் கேள்வியைப் பொறுத்தவரையில் என்னை நாஸ்திகனாகும்படி தூண்டியது எனது அகங்காரமல்லவென்பதைத் தெளிவுபடுத்தி விட்டேனென்றே கருதுகிறேன். என்னுடைய விவாதத்தின் போக்கைப்பரிசீலனை செய்து பொருத்தமுடையதா அல்லவா என்று தீர்மானிக்கவேண்டிய பொறுப்பு வாசகர்களைச் சேர்ந்ததேயன்றி என்பொறுப்பன்று. அப்பொழுதுள்ள நிலைமையில், கடவுள் நம்பிக்கையானது, எனது வாழ்வில் ஆறுதலளித்து, பாரத்தையும் குறைக்கும் கடவுள் நம்பிக்கையற்ற தன்மையோ, சந்தர்ப்பங்களையெல்லாம் சங்கடத்திற்குள்ளாக்குவதோடு, நிலைமையை மோசமாக்கி, கடுமையுங் கொடுமையும் நிறைந்ததாகச் செய்துவிடும். மதோன்மத்தர் போதம் (Mysticism) துளியளவிருப்பினும் வாழ்க்கை காவிய வர்ணனைக் காண்பது போல் நயமுள்ளதாகத் திகழும். ஆனால் எனது முடிவுக்குத் துணைபுரிய எந்தவிதமான போதையையும்—மயக்க வெறியையும்—நான் விரும்பவில்லை. நான் ஒரு யதார்த்தவாதி. என்னுள் எழும் உணர்ச்சியைப்பகுத்தறிவின் துணையால் அடக்கியாள முயற்சித்துக்கொண்டு வருகிறேன். இந்த முடிவை அடைவதில் நான் எப்பொழுதுமே வெற்றி பெற்றுவரவில்லை. ஆனால் மனிதனுடைய கடமை இடையறாது முயற்சிப்பதே. ஜெயாபஜெயம் சந்தர்ப்பத்தையும் சுற்றுசார்புகளையும் பொறுத்தது.

இரண்டாவது கேள்வியைப் பொறுத்தவரையில், அன்றும் இன்றும் நடைமுறையில் இருந்துவரும் கடவுள்

நம்பிக்கையை நிராகரிப்பதற்குக்காரணம் அகங்காரமல்லவென்றால், வேறு போதுமான தக்கக் காரணங்கள் இருக்க வேண்டும். ஆம் இவ் விஷயத்தைப்பற்றி இங்கு பிரஸ்தாபிக்கிறேன். இவ்வவ நம்பிக்கைக்குக் காரணமுண்டு. யோசனை சக்தி படைத்த ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னைச் சுற்றி நிகழும் ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் காரணங்கண்டுபிடிக்க முயல்கிறான் என்பது எனது அபிப்பிராயம். நேரடியான தெளிவுகள் (Proofs) கிட்டாத விடத்தில், வேதாந்த தத்துவம் முக்கியமான இடம் பெறுகிறது. நான் முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ளபடி 'தத்துவசாஸ்திரமென்பது மனித வர்க்கத்தின் பலஹீனத்தால் தோன்றியதென்று, எனது புரட்சிக்காரக் கூட்டாளிகளில் ஒருவர் அடிக்கடி கூறுவார். உலகத்தின் முற்கால, தற்கால, பிற்கால நிகழ்ச்சிகள்; உலகம் ஏன், எங்கிருந்து உற்பத்தியாயிற்று? முதலிய இரகசியங்களைப் பரிசீலனை செய்யப் போதுமான சாவகாசம் நமது முன்னோர்களுக்கு ஏற்பட்டபொழுது, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும், நேரடியான தெளிவுகள் கிஞ்சிற்றும் கிடையாத காரணத்தால், தங்கள் தங்கள் மனம்போன போக்கில் முடிவு கட்டப் பிரயத்தனப்பட்டார்கள். இதேகாரணத்தால்தான், பல வேறுபட்ட மதங்களின் ஆதாரமான, அடிப்படையான கொள்கைகளில் பெருத்த வித்தியாசமிருக்கக்காண்கிறோம். இன்னும்சில சமயங்களின்மூலாதார தத்துவங்கள், ஒன்றுக்கொன்று நேர்முரண்பட்டு முட்டிக்கொள்ளும் தன்மையிலிருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். கீழ்நாட்டுத் தத்துவசாஸ்திரமும், மேல்நாட்டுத்தத்துவ சாஸ்திரமும் மாத்திரந்தான் வித்தியாசப்பட்டுக்காணப்படுவதாகக் கருதவேண்டாம். ஒவ்வொரு நாட்டுத் தத்துவ சாஸ்திரத்திலும் பலதிற அபிப்பிராய பேதங்கள்

காணக்கிடக்கின்றன. கீழ்நாட்டு மதங்களை எடுத்துக் கொண்டால், மகம்மதியமதம் ஒருக்காலும் இந்து மதத்தோடு இணைந்து நிற்பதில்லை. இந்தியாவை மட்டும் நோக்கினால், ஜைனமதமும், பௌத்தமதமும் பிராமண மதமாகிய இந்து மதத்திலிருந்து, முற்றும் வேறாகக் காணப்படுகின்றன. இந்து மதத்திலேயே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான ஆரியசமாஜமும், சனாதன தர்மமும் அடங்கி இருப்பதைப் பார்க்கலாம். மற்றும், சாருவாகருடைய (Charwak) கொள்கையோ, பண்டைப் பழங்காலத்திலிருந்தே தனிப்பட்ட சுயேச்சையுடையதாக விளங்குகிறது. அவர், அந்த மிகத்தொன்மையான காலத்திலேயே, 'கடவுள் ஒருவர் உண்டா? என்று (ஆஸ்திகர்களை) அறைகூவி அழைத்திருக்கிறார். மதங்கள், அவைகளின் கொள்கைகள், யாவும் அடிப்படையிலேயே ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டும் வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றன; ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் கொள்கையே சரியானதென்று கருதுகிறார்கள்—இந்த வேற்றுமைதான் நமது துர்ப்பாக்கிய நிலைமையின் வித்து. அஞ்ஞானத்தை எதிர்த்துப் போராடவேண்டிய நமது வருங்காலப் போராட்டத்தின் அஸ்திவாரமாக, முற்கால விஞ்ஞானிகளும் ஆராய்ச்சி மிகுந்த அறிஞர்களும் கைக்கொண்ட பரிசோதனை முறைகள், மொழிப்பிரயோகப் போக்குகள் ஆகியவற்றை உபயோகித்து, இந்த மாயா ரகசியப்பிரச்சினையைத் தீர்க்க வழி கோலவேண்டும். நாமோ, அவ்விதமின்றி, பழைய பெத்தான் பெத்தான் என்ற கதையில், சுத்தச்சோம்பேறிகளாய், மதம் மதமென்று உரத்தகூச்சலிட்டு, மனித நாகரீக முற்போக்கில் சொல்லாத பெருத்த குற்றத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறோம்.

முன்னேற்றத்தை நாடும் எந்த மனிதனும், பழைய மதத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் அலசி அலசி ஆராய்ச்சி செய்து தீரவேண்டும். பழைய நம்பிக்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் அவநம்பிக்கை கொண்டு தீரவேண்டும். பழைய கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் போட்டிக் கழைத்துத் தீரவேண்டும். பிரஸ்தாபத்திலிருக்கும் மத சம்பிரதாயங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும்— எவ்வளவு அற்ப சொற்பமானதாயிருந்தாலும்— காரண காரியங்கள் கண்டுபிடித்துத்தீரவேண்டும். இவ்விதமாக ஆழமாய் ஆராய்ச்சி செய்தபின், ஒருவன், ஏதேனுமொரு கொள்கையை அன்றிக் கோட்பாட்டை நம்பும்படி நேர்ந்தால், அவனுடைய நம்பிக்கை வரவேற்கத்தக்கதாகும். அந்த நிலைமையிலும் அவனுடைய நம்பிக்கை, தப்புந் தவறுமுடையதாக, தவறானவழியிற் செலுத்தப்பட்டதாக, மயக்கம் நிரைந்ததாக இருக்கலாம். இருந்த போதிலும்,அவன் சீர்திருத்தமடைவதற்கு இடமுண்டு. ஏனென்றால் பகுத்தறிவே அவனுக்கு வழிகாட்டும் நட்சத்திரமாகஒளிர்கின்றது. ஆனால் விருதா நம்பிக்கையும் குருட்டு நம்பிக்கையும் ஆபத்தை விளைக்கும்; அது மூளையை மந்தப்படுத்தி, மனிதனைப் பிற்போக்காளனாகமாற்றி விடுகிறது. தான் உண்மை நாடுவோன் என்று உரிமை பாராட்டிக்கொள்ளும் எந்த மனிதனும் பழைய நம்பிக்கை முழுவதையும் போட்டிக் கழைத்தாகவேண்டும். பழையநம்பிக்கையால் ஆராய்ச்சிக்கு ஈடு செய்ய முடியாவிட்டால், அது நொறுங்கித் தவிடுபொடியாகிவிடும். எனவே, அவனுடைய முதற்கடமை, அதனைச் சின்னபின்னமாகச் சிதறியடிப்பதன்மூலம், புதியதத்துவத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கான நிலத்தைச் செப்பனிடுவதாகும். இது அழித்தல்வேலை. இதன் பிறகுதான்

ஆக்கல் வேலையின் ஆரம்பம். இந்தப் புனருத்தாரணத்திற்குப் பழைய வற்றில் சில வற்றைச் சாதகமாக உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளவும் செய்யலாம். என்னைப் பொருத்தவரையில், இந்த விஷயத்தைப்பற்றி, பழைமையிலிருந்து அதிகமாகக்கற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை யென்பதை ஆரம்பத்திலேயே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவனாயிருக்கிறேன். கீழ்நாட்டுத்தத்துவங்களைக் கற்கவேண்டு மென அளவுகடந்த ஆர்வம் எனக்கிருந்தது. ஆனால் அதற்கான சமயமோ, சந்தர்ப்பமோ என்னால் பெறமுடியவில்லை. ஆயினும், அழித்தல்வேலையை— கடவுள் இல்லையென்னும் நாஸ்திகக்கொள்கையை— விவாதிக்கப் போதிய அளவு, பழையகொள்கையான மதத்தின் பூரணத்துவத்தைப்பற்றிய சந்தேகாஸ்பதமான கேள்விகளைக்கேட்கத் தக்கவாறு என்மனம் மாற்றமடைந்திருக்கிறது. பிரபஞ்சத்தை இயக்கி, தனது ஆக்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கும், தன்னறிவோடு கூடிய முழுமுதற் பொருள் (கடவுள்) ஒன்று இல்லை யென்று நான் உணர்ந்து கொண்டுவந்திருக்கிறேன். நாம் இயற்கையில் நம்பிக்கை வைக்கிறோம். முன்னேற்ற இயக்கம் முழுவதும், மனிதன் தனக்கு ஊழியஞ் செய்வதற்காக இயற்கையை அடக்கி ஆதிக்கம் செலுத்துவதில், குறிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், ஒரு 'சின்மய' சக்தி பின்னாலிருந்து இயற்கையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறதென்பதுதான் நமது தத்துவ சாஸ்திரத்தின் சாரம்.

நாஸ்திக வாதத்தின் சார்பாக நான் சில கேள்விகளை ஆஸ்திகரிடம் கேட்கிறேன்.

(1) நீங்கள் நம்புவது போல் சர்வவியாபியும், சர்வக்ஞனும் சர்வசக்தனுமாகிய ஒரு கடவுள் இந்த உலகத்

R34
1134

தைப் படைத்திருந்தால், அவன் ஏன் இதைப்படைத்தானென்று தயவு செய்து கூறுங்கள். அந்தோ! துன்பமும், துயரமும் கஷ்டநிஷ்டூரங்களும் நிறைந்த உலகம்! பல திறப்பட்ட, ஸதாஇருந்து கொண்டிருக்கிற கணக்கு வழக்கற்ற முடிவுகள்! பூரணமாகத்திருப்தியடைந்த ஜீவன் ஒன்று கூட இல்லை.

186221

தயவு செய்து அது தெய்வ சங்கற்பம்— கடவுள் சித்தம்—ஈசன் இட்ட சட்டம்—என்று கூறிவிடாதீர்கள். அவன் எந்தச் சட்டத்திலாவது கட்டுப்படுத்தப்பட்டு விட்டால், அவன் சர்வசக்தியுடையவனல்ல. அவனும் நம்மைப்போன்ற மற்றொரு அடிமையாகத்தானிருக்கமுடியும். அது அவனுடைய பொழுது போக்கு— தமாஷா (enjoyment)—லீலா விநோதம்— என்பீர்களோ? தயவு கூர்ந்து அவ்வாறு சொல்லாதீர்கள். நீரோ என்பவன் ரோமாபுரியை எரித்தான் அதனால் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுள்ள ஜனங்களையே அவன் கொன்றான். அவன் சில பயங்கரமான—துக்கம் நிறைந்த சம்பவங்களைத்தான் உண்டுபண்ணினான். தான் பூரணமகிழ்ச்சியடைவதற்காகவே, இவற்றையெல்லாம் அவன் செய்தான். இதன் பயனாக, சரித்திரத்தில் அவன் பெற்ற இடம் என்ன? சரித்திரக்காரர்கள் அவனை எப்பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்? தெரியுமா? கொடிய அடைமொழிகள் யாவும் அவன் மீது சரமாரியாகப் பொழியப்பட்டிருக்கின்றன. "நீரோ, கொடுங்கோலன், ஈரமற்ற நெஞ்சினன், கேடுகெட்டவன்" என்று பலமாகக்கண்டித்து, கர்ணகடூரமான தூஷணைச்சொற்களால் வசைமாறி பெய்திருப்பதால், சரித்திரத்தின் பக்கங்கள் கறைப்பட்டுப்போயின. செங்கிஷ்கான் என்பவன் தனது சந்தோஷ

த்தையும், இன்பத்தையும் நாடி, சில ஆயிரம் பேர்களைப் பலியிட்டான். நாம் அவனை மிகக் கடுமையாக வெறுக்கிறோம்; அவனுடைய பெயரைக்கூட வெகுவாக நிந்திக்கிறோம். அப்படியானால், கணக்கு வழக்கற்ற கொலைகளை— துக்கமும் துயரமும் நிறைந்த சம்பவங்களை— ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒவ்வொரு நாழிகையிலும், ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் செய்து கொண்டிருந்திருக்கிற, செய்து கொண்டிருக்கிற "என்றுமுள" நீரோவாகிய—முழுமுதற் கடவுளுக்கு —நீங்கள் என்ன தீர்ப்புக் கூறப்போகிறீர்கள்? செங்கிஷ்கான் தோற்றோடும்படியாக ஒவ்வொரு கணத்திலும் நடைபெறும் அவனுடைய (கடவுள்) தீயகாரியங்களை நீங்கள் எவ்வாறு ஆதரிக்க நினைக்கிறீர்கள்? அவன் இந்த உலகத்தை—மெய்யான (கண்கண்ட) நரகத்தை— சதா கவலையும், குழப்பமும், சஞ்சலமும் நிறைந்த கசப்புக்குரிய அமைதியற்ற ஸ்தலத்தை—எதற்காகப் படைத்தான்? படைக்காதிருக்கக்கூடிய சக்தியும் தன்னிடமிருக்கும் பொழுது, சர்வ சக்தனுகிய அக்கடவுள் மனிதனை ஏன் இத்தகைய உலகில் சிருஷ்டித்தான்? இவற்றிற்கெல்லாம் என்ன ஞாயம் சொல்லப் போகிறீர்கள்? உத்தமர்களை, நிரபராதிகளான தியாக மூர்த்திகளை, உண்மையின் பொருட்டுக் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களுக்கு இரையாகின்றவர்களை மறுமையில் சன்மானிப்பதற்காகவும், துஷ்டர்களை, கொடியவரை, மோச நாசக்காரர்களை, மறுமையில் தண்டிப்பதற்காகவுமே, கடவுள் சிருஷ்டித்தார் என்று கூறுகிறீர்களா? நன்று, நன்று! உங்களிடம் ஒன்று கேட்கிறேன். பின்னல் மிக மிருதுவான பஞ்சால் ஒத்தடங் கொடுத்து, அரிய இனிய சிகிச்சையால் நோவைக் குறைத்து சுகப்படுத்துவதற்காக, தற்பொழுது உடம்பில் படுகாயம் பண்

ணுகிறேன் என்று கூறும் ஒரு மனிதனுடைய வாத த்தை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்வீர்களா? கிளாடியேட்டர் (Gladiator) ஸ்தாபனத்தை ஆதரிக்கிறவர்களும், நிர்வகிக்கிறவர்களும், அகோரப்பசியால் பயங்கரமான கோபாவேசத்துடன் கர்ஜிக்கும் சிங்கங்களின் முன்னால் மனிதர்களைத் தூக்கி யெறிகிறார்கள். அவ்வாறு தூக்கி யெறிவது, எறியப்படுகிறவர்கள் சிங்கங்களோடு போராடி, அந்தக்கொடிய மிருகங்களால் ஏற்படும் மரணத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டாரானால், அவர்களைப் பின்னால் பாதுகாத்து நல்ல மாதிரியிற் பாராமறிப்பதற்காகவே யென்று காரணம் கூறுகிறார்கள். இந்த ஞாயம் பொருத்தமாயிருக்க முடியுமா? முடியாது. இதனாலேதான், அந்த முழுமுதற் கடவுள் எதற்காக உலகத்தைப் படைத்து, அதில் மனிதனை சிருஷ்டித்தான் என்றும், தமாஷ் பண்ணிப் பொழுது போக்கவென்றால் அவனுக்கும் நீரோவுக்கும் என்ன வித்யாசமென்றும் நான் கேட்கிறேன்.

ஏ மகம்மதியர்களே! கிறிஸ்துவர்களே!! இந்துக்களின் தத்துவ சாஸ்திரமோ இன்னுமொரு காரணத்தைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டு ஊசலாடுகிறது. ஆகவே முதலில் உங்களைக் கேட்கிறேன், மேலே குறித்த கேள்விக்கு விடையென்ன? முற்பிறப்பில்—பூர்வ ஜென்மத்தில்—உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. போன ஜென்மத்தில் செய்த தீவினையின் பயனாகவே இந்த ஜென்மத்தில் குற்றமற்ற நல்லோர்கள் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களுக்கு ஆளாகிறார்களென்று இந்துக்கள் சொல்வது போல் நீங்களும் தர்க்கம் செய்ய முடியாது. நான் உங்களை ஒன்று கேட்கிறேன், சர்வ சக்தனாகிய கடவுள் ஏன் இந்த உலகத்

தைப் படைக்க வார்த்தைகளின் மூலமாக ஆறு நாட்கள் உழைத்தான்? எல்லாம் நன்றாயிருந்ததென்று ஏன் ஒவ்வொரு நாளும் கூறினான்? இன்று அவனைக் கூப்பிடுங்கள். சென்ற காலச்சரித்திரத்தைக் காட்டுங்கள். தற்கால நிலைமையை அவன் படிக்கும்படி செய்யுங்கள். "எல்லாம் நன்றாயிருக்கிறது" என்று சொல்லுகிற தைரியம் இன்று அவனுக்கு இருக்கிறதாவென்று பார்ப்போம்.

காரிருள் செறிந்த, காற்றோட்டமற்ற வெஞ்சிறைக் கூண்டுகளிலிருந்து—குச்சுகளிலும், குடிசைகளிலும் குந்திக்குடியிருக்கும் கோடிக்கணக்கான மனிதப்பிராணிகளைச் சித்திரவதை செய்து, உண்டு உருஞ்சி விழுங்கி ஏப்பமிடும், அகோரப் பசிக்களஞ்சியங்களிலிருந்து—கொடிய முதலாளிப் பூதங்கள், தங்களுடைய இரத்தத்தை இடையறாது உறுஞ்சிக் கொண்டிருப்பதையும், சாதாரண மனிதனும் நினைத்தால் நெஞ்சம் திடுக்கிடும் மாதிரி மனித சக்தி மிதமிஞ்சித் துர்விநியோகஞ்செய்யப் படுவதையும் சகிப்புத் தன்மையோடு, அல்ல—உணர்ச்சி மழுங்கிய தன்மையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்து கொள்ளைக்கிரையாகும் தொழிலாளிகளிலிருந்து—அமிதமாக உற்பத்தி செய்தபண்டங்களை, உற்பத்தி செய்த மக்களின் அவசியத்தைத் தணிப்பதற்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதைவிட, கடலில் கொட்டி அழித்து விடுவதையே தேர்ந்தெடுக்கும் மனப்பான்மையிலிருந்து— மனிதர்களின் எலும்புகளையே அஸ்திவாரமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கும் ராஜாதிராஜாக்களின் வானமளாவிய அரண்மனைகள் வரையில் ....இவைகள் எல்லாவற்றையும், அவன் (கட

வு ர்) நன்ருக கண்ணைத்திறந்து பார்வையிட்டு விட்டு "எல்லாம் நன்ருயிருக்கிறது" என்று சொல்லட்டும். "ஏன்? எதற்காக?" என்பதுதான் எனது கேள்வி. நீங்களோ மௌனம் சாதிக்கிறீர்கள். அல்லவா? அப்படியாளுல் சரி, நான் மேலே செல்கிறேன்.

நல்லது! ஹிந்துக்களே! நீங்கள், இன்று கஷ்டப்படுகிறவர்கள் எல்லோரும் பூர்வ ஜென்மத்தில் பாவஞ்செய்த கோஷ்டியைச்சேர்ந்தவர்களென்று சொல்கிறீர்கள். இன்று மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி நசிக்கித் துவைக்கும் ஆதிக்க வர்க்கத்தினர் எல்லோரும், அவர்களுடைய பூர்வ ஜென்மத்தில் புண்ணிய மூர்த்திகளாக, மகானுபாவர்களாக, இருந்தமையால் இப்பிறப்பில் ஆட்சியையும், அதிகாரஆதிக்கத்தையும் அனுபவிக்கிருர்களென்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். உங்களுடைய முன்னேர்கள் அபாரபுத்தி நுட்பமுடையவர்களென்பதையும், அறிவியல் வாதமும், அவநம்பிக்கையும் செய்யும் முயற்சிகளையெல்லாம் உடைத்து நொறுக்கத்தகுந்த வன்மைகொண்ட கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் கண்டு பிடிக்கப் பகீரதப் பிரயத்தனஞ்செய்தார்களென்பதையும் நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனுல், இந்த வாதம் உண்மையாகவே ஊற்றுக்கு நிற்குமா என்பதை அலசிஆராய்வோம்.

குற்றவாளிகள் மீது சுமத்தப்படும் தண்டனையை, பிரசித்தி பெற்ற ஜூரிகள் அபிப்பிராயப்படி, மூன்று வகையாகப்பிரிக்கலாம். அவைகளாவன, பழிக்குப் பழி வாங்கல், (பதிலுக்குப் பதில் கொடுத்தல்) (Retri-

butive), சீர்திருத்தல் (Reformative), பயங்காட்டித் தடுத்தல் (Deterrent) பழிக்குப்பழிவாங்கும் கொள்கையானது, இந்நாளில், முற்போக்குடைய மதியூகிகள் எல்லோராலும் பலமாகக் கண்டிக்கப்படுகிறது. பயங்காட்டித் தடுக்கும் முறையும் அம்மாதிரியே கண்டிக்கப்படுகிறது. சீர்திருத்தும் வழி ஒன்று தான், மனித முற்போக்குக்கு முக்கியமானதாயும், இன்றியமையாத தாயுமிருக்கின்றது. இது, குற்றஞ் செய்தவனைக் கடுமையாகத் தண்டிப்பதற்குப் பதிலாக, அவனை யோக்கியப்பொறுப்புடைய, சமாதானத்தை நேசிக்கின்ற, பிரஜையாக சமூகத்திற்குத் திருப்பிக்கொடுக்கும் லட்சியத்தைத் தன்னகத்தடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் கடவுள், தான் குற்றவாளிகளென்று கருதுகிற மக்களுக்கு—நாமும் அம்மனிதர்களைக் குற்றவாளிகளென்றே வைத்துக் கொள்வோம். விதிக்கும் தண்டனையின் தன்மை யென்ன? நீங்கள், கடவுள் அவர்களை மாடாகவும், பூனையாகவும், மரமாகவும் கொடியாகவும் இன்னும் பல வகைப் பிராணிகளாகவும் அனுப்புகிறான். பிறப்பெடுக்கச் செய்கின்றானென்று சொல்கிறீர்கள். இத் தண்டனைகளை நீங்கள் 84 லட்சமென்று கணக்கெடுத்தும் வைத்திருக்கிறீர்கள். இதனால் மனிதன் அடையும் சீர்திருத்த மென்ன? பூர்வத்தில் பாவஞ் செய்த பயனாக, போன ஜென்மத்தில் கழுதையாகப் பிறந்தோமென்று, உங்களைச் சந்தித்த மனிதர்கள் எவரேனும் கூறியதுண்டா? ஒருவருமில்லை. இதற்கு, உங்களுடைய புராணங்களைப் புரட்டி உதாரணங் காட்டப் புறப்பட்டு விடாதீர்கள். ஏனென்றால் உங்கள் புராணங்களைச் சந்தியிலிழுக்க நான் விரும்பவில்லை. இதுவுமன்றி, தரித்திரனயிருப்பது தான் உலகத்திலே

யே பெரும் பாவமென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? தரித்திரம் ஒரு பாவம், அது ஒரு தண்டனை. குற்றவாளியைக் குற்றஞ் செய்வதிலிருந்து தடுக்க முடியாது, அதிகப்படியாகக் குற்றம் செய்வதற்குத் தூண்டும் தன்மை பொருந்திய தண்டனைகளை விதிக்கும் கிரிமினல் சட்ட நிபுணனையோ (Criminologist) ஜூரியையோ அன்றி சட்ட கர்த்தாவையோ நீங்கள் எவ்வாறு புகழ்வீர்களென்று தான் கேட்கிறேன்; இதைப் பற்றி உங்கள் கடவுள் யோசித்ததில்லையா? அல்லது மனித வர்க்கத்தைச் சகிக்க முடியாத சித்திரவதைக்குள்ளாக்கி, அதன் பயனைப் பெற்ற அனுபவத்தாலே தான் அவன் இவ் விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா?

தரித்திரமும், மூடத்தனமும் தலை விரித்தாடும் ஒரு தோட்டியின் குடும்பத்திலோ அன்றி ஒரு சாமர் ஜாதிக்காரன் (தீண்டக்கூடாதவன்) குடும்பத்திலோ, ஒரு மனிதன் பிறந்தால் அவன் கதி என்னகும்? அவன் பரம ஏழை ஆகையால் படிப்பது அசாத்தியம். சாதித்திமிர் கொண்ட மேல் ஜாதிக்காரரால் அவன் வெறுத்து ஒதுக்கப் படுகிறுன். அவனுடைய மூடத்தனம், அவனுடைய தரித்திரம், அவன் நடத்தப் படுகின்ற தன்மை இவைகளெல்லாம் ஒன்ருகி, சமுதாயத்தை வெறுக்கும்படியான நிலைமைக்கு அவனைக் கொண்டுவந்து விடுகிறது. அதன் காரணமாக அவன் ஒரு குற்றஞ் செய்கிருனென்று வைத்துக்கொள்வோம். அதற்கு ஜவாப்தாரியார்? கடவுளா, அவனு, அல்லது சமுதாயத்தின் படித்த கூட்டத்தாரா? மமதையும், பேராசையும் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையில் கொண்டு குதிக்கும் பிராம

ணர்களால் வேண்டுமென்றே கிர்மூடத்தனத்தில் ஆழ்த்தி அமுக்கப்பட்டிருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் தண்டனைக்குப் பொறுப்பாளியார்? உங்களுடைய "பரிசுத்த ஞான நூற்க"ளாகிய வேதங்களிலிருந்து சில வாக்கியங்களை அவர்கள் கேட்டாலும், அவர்களுடைய காதில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்ற வேண்டுமென்று தண்டனை விதித்ததற்கு அபராதம் செலுத்தவேண்டியவர்கள் யார்? அவர்கள் ஏதாவது குற்றஞ் செய்தால், அவர்களுக்காக யார் பொறுப்பேற்று, தண்டனைக்குத் தலைகொடுப்பார்? எனது அன்புக் குரிய நண்பர்களே! மேற்கூறிய கோட்பாடுகளெல்லாம் விசேஷ சலுகையடைவோரின் கற்பனைகள் இக் கோட்பாடுகளின் உதவியால், அவர்கள், தாங்கள் பிறரிடமிருந்து பறித்துக்கொண்ட அதிகாரம், ஐஸ்வரியம், அந்தஸ்து முதலானவைகள் ஞாயமானவையென்று தீர்மானிக்கிறார்கள். ஆம்! உப்தன் சிங்கிளார் (Upton Sinclair) ஓரிடத்தில் எழுதுகிறார்:— "ஒருவனை நித்யத்துவத்தில் (Immortality) நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்து, அவனுடைய ஐஸ்வரியங்களையும், உடைமைகளையும் திருடிக்கொள்ளுங்கள். அவன் கொஞ்சமேனும் குரோத புத்தியின்றி, இவ் விஷயத்தில் உங்களுக்கு ஒத்தாசை புரிவான். மதாச்சாரிகளுக்கும், அதிகார வர்க்கத்தாருக்கும் ஏற்பட்ட கூட்டுறவே, சிறைச்சாலைகளையும், தூக்கு மேடைகளையும், கசையடிகளையும் இத்தகைய கோட்பாடுகளையும் பிறப்பித்தது" என்று.

சர்வ சக்தனுகிய உங்கள் கடவுள், ஒரு மனிதன் பாவமோ, குற்றமோ செய்கிற போழுதே ஏன் தடுத்து

விடக்கூடாது என்று தான் கேட்கிறேன். அவ்வாறு செய்வது அவனுக்கு எளிதான காரியந்தானே! யுத்தத்தலைவர்களான பிரபுக்களைக் கொன்றுவது அன்றி அவர்களுடைய உள்ளத்தில் கொழுந்து விட்டெரிந்த கலக நெருப்பை அவித்தாவது, அவன் ஏன், கழிந்த மகாயுத்தத்தால் உலக மக்களின் தலையில் விடிந்த ஆறுப்பெருந் துயரை—துரதிர்ஷ்ட முடிவைத் தடுத்திருக்கக்கூடாது? இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் அளிக்குமாறு ஓர் வகையான நல்லுணர்ச்சியைப் பிரிட்டிஷ் மக்களின் மனதில் ஏன் அவன் புகுத்தவில்லை? அவன் ஏன், சகல முதலாளிகளின் ஹிருதயங்களிலும் பரோபகார உணர்ச்சியைக் கொளுத்தி, தனி உடைமைகளெல்லாம் அவர்களாலேயே பொது உடமையாகும்படி செய்து, தொழிலாளர் சமூகத்தை—அல்ல மனிதவர்க்கம் பூராவையுமே—முதலாளித் தத்துவத்தின் அடிமைக்கட்டிலிருந்து விடுதலை செய்து காப்பாற்றுதிருக்கிருன்? சமதர்மிகள் கூறும் திட்டம் அனுபவ சாத்தியமாவென அறிய நீங்கள் விரும்பலாம். வேண்டுமானல், அதை அனுபவ சாத்தியமாக்க வேண்டிய பொறுப்பை, சர்வ சக்தி வாய்ந்த உங்கள் கடவுளிடமே விட்டுவிடத்தயார். ஜனங்கள் பொதுவாக, சமதர்மத்தின் யோக்யதையையும், அதனுல் ஏற்படும் நன்மையையும் அங்கீகரிக்கிருர்கள். ஆனுல் அவர்கள் "அது அசாத்தியமானது" "நடக்கக்கூடியதல்ல" என்று கூறிக்கொண்டு எதிர்க்கிருர்கள். எனவே, எல்லாம் வல்ல இறைவன், இவ்விஷயத்தில் தலையிட்டு, யாவற்றையும் முறைப்படுத்தி ஒழுங்கு செய்யக்கூடாதா? இப்பொழுது நீங்கள் தலையைச்சுற்றி மூக்கைப் பிடிக்கும் தர்க்கவாதத்தில் கிளம்பி விட வேண்டாம். ஏனென்றுல் அது பிரயோஜனப்படாது. பிரிட்டிஷார் இங்கு ஆட்சி புரிகிருர்கள். அவர்

கள் ஆட்சி செய்வது கடவுளின் திருவுளத்தாலன்று. அவர்களிடம் அதிகாரம் இருக்கிறது; நமக்குஅவர்களை எதிர்க்கத்துணிவில்லை. இது தான் காரணம். தெய்வ சகாயத்தாலன்று, அவர்கள் நம்மை அடக்கி ஒடுக்கிக் காலடியிற் போட்டு மிதித்துத் துவைக்கிறார்கள். துப்பாக்கி பீரங்கிகள், வெடிகுண்டு பாணத்தடிகள், போலீஸ்ராணுவங்கள், நமதுஉணர்ச்சியற்ற மானங்கெட்ட தனம் இவைகளாலேயே அவர்கள் சமுதாயத்திற்கு விரோதமான மிகவும் வருந்தத் தக்க பாதகத்தை—ஒரு தேசம் மற்றொருதேசத்தைக் கொடுமையாகக் கொள்ளையடிக்கும் குற்றத்தை—வெற்றிகரமாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். (இதைக் கண்ணாரக் கண்ட பின்னும்) கடவுள் எங்கே யிருக்கிறான்? அவன் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான்? மனித வர்க்கத்தின் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை யெல்லாம் தமாஷாகப் பார்த்து அனுபவித்துப் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருக்கிறானா? ஒரு பெரும் நீரோ! மாபெரும்செங்கிஷ்கான்! வீழ்த்துங்கள் அவனை.

இனி உலக உற்பத்தி, மனித உற்பத்தி ஆகியவைகளைக் குறித்து என்னிடம் காரணம் கேட்பீர்கள். ரொம்பச்சரி. இவ்விஷயத்தைப் பற்றி நான் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இவ்விஷயத்தில், சிறிது பிரகாசமளிக்கும் பொருட்டு, சாரல் ஸ்டார்வின் என்ற உலகப் பிரசித்தி பெற்ற விஞ்ஞானப் புலவர் முயற்சித்திருக்கிறார். அவர் கூறும் உண்மைகளைப்படித்துப்பாருங்கள். சோகம் ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்ட "சாதாரண அறிவு" (Common Sense) என்ற நூலையும் படித்துப்பாருங்கள். அது உங்கள் கேள்விக்கு ஒருவாறு பதில் கூறும். இந்த உலகும் மனிதரும் இயற்

கையின் ஓர் தோற்றம். பல வேறுபட்ட பொருட்கள் தற்செயலாகக் கலந்து, நெபுலெ (nebulae) உருவத்தி லாகிப் பிறப்பித்ததே இவ்வுலகம். எப்பொழுது? சரித் திரத்தை ஆராய்ந்து பாருங்கள். அதே பரிணும நிகழ்ச்சியே, நாளடைவில் மிருகங்களையும், நீண்ட காலத்திற்குப்பின் மனிதனையும் உற்பவித் தது. டார்வினுல் எழுதப்பட்ட "ஜீவராசிகளின் உற் பத்தி" [Origin of theSpecies) என்ற நூல் இவ்விஷயத் தில் குறிப்பிட்டுப் படிக்கத்தக்கது. மனிதன் தோன்றிய பின் நடந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம், மனிதன் இயற்கை யோடு இடையருது போராடிய போராட்டமும், அவன் அதனை ஆட்சி செய்ய எடுத்துக்கொண்ட பிரயத்தனங்க ளுமேயாகும். இதுவே உலக உற்பத்தியைப் பற்றிய இரத்தினச் சுருக்கமான விளக்கம்.

பூர்வ ஜென்மக் கர்ம பலன் இல்லையென்ருல், ஒரு குழந்தை பிறக்கும் பொழுதே, குருடாகவோ, அல்லது நொண்டியாகவோ ஏன் பிறக்கிறது என்பது உங்கள் வாதத்தின் அடுத்த கேள்வி. இந்தப்பிரச்சினையானது, கேவலம் உயிர்கள் சம்பந்தப்பட்ட சங்கதிதானென்று உயிர் நூல் வல்லுநர்களால் (biologists) விளக்கிக்காட்டப் பட்டாய்விட்டது. அவர்களுடைய அபிப்பிராயப்படி இந் நிகழ்ச்சிகளின் பூராப்பொறுப்பும்பெற்ருேர்களின் தோள் மீதுதான் விழுகிறது. பெற்ருேர்கள் தெரிந்தோ தெரியா மலோ செய்யும் செய்கைகளின் பலனைத்தான் பிறப்ப தற்கு முன்னதாகவே குழந்தைக்கு அங்க வீனம் ஏற்படு கிறது.

சாரத்தில் சிறுபிள்ளைத்தனமுடையதாயிருந்தாலும், நீங்கள் இயல்பாகவே கேட்கும் வேருெரு கேள்வியுமு

ண்டு. அதாவது, கடவுள் ஒருவர் இல்லையானால், ஜனங்கள் எவ்வாறு கடவுள் நம்பிக்கை கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்? என்பது தான் இதற்கு விடை, சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கலாம். அவர்கள் பூதங்களிடமும் பேய் பைசாசங்களிடமும் எப்படி நம்பிக்கை கொண்டார்களோ அப்படித்தான் கடவுளிடமும் நம்பிக்கை கொண்டார்கள். ஒரு வித்யாசமென்னவென்றால், கடவுள் நம்பிக்கை உலக முழுவதும் பரவியிருக்கிறது; அதன் தத்துவமும் மிக அபிவிருத்தியடைந்திருக்கிறது. தீவிரவாதிகளில் பலர், பிறரை வஞ்சித்து வாழும் பித்தலாட்டக்காரர், பொது ஜனங்களை அடிமையாக்கி வைத்திருக்கவேண்டுமென்ற சுய நல நோக்கத்தோடு, புத்திசாலித்தனமாக ஒரு கடவுளைச் சிருஷ்டித்து ஆஸ்திகப்பிரசாரம் செய்தார்களென்றும், அப்பால், அவ்விஷயத்தில் தாங்களே அதிகாரிகளென்றும் தங்களுடைய விசேஷச்சலுகையும், அந்தஸ்தும் கடவுளாலேயே அனுமதிக்கப்பட்டதென்றும் அவர்கள் உரிமை பாராட்ட ஆரம்பித்தார்களென்றும், அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். நான் அவ்வாறு கருதவில்லை. சர்வமதங்களும் மத நம்பிக்கைகளும், சமயக் கொள்கைகளும், சாதி ஆசாரங்களும் இன்னும் இவை போன்ற ஸ்தாபனங்களும், நாளேற நாளேற, கொடுமையும், கொள்ளையும் ஒருருவாய்த் திரண்ட ஸ்தாபனங்களுக்கும், தனி மனிதருக்கும், வகுப்பாருக்கும் ஒத்து ஊதுகிற நிலைமைக்கு வந்து விட்டனவென்ற முக்கிய விஷயத்தில் எனக்கும், அவர்களுக்கும் வித்யாசமில்லை. ராஜத்துரோகம் அரசனை எதிர்த்துக் குழப்பம் புரிவது—மாபெரும் மகா பாவமென்றே சகல மதங்களும் கூறுகின்றன.

கடவுள் உற்பத்தியைப் பற்றிய என்னுடைய அபிப்பிராயம் பின் வருமாறு:— மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையை வரையறுத்துத் தனக்கேற்படும் விபத்துக்களையும் அவற்றைச் சமாளிக்க முடியாத தன்னுடைய பலவீனங்களையும் யோசித்துப் பார்த்த காலத்தில் தான், சோதனைக் குரிய சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் தைரியமாகத் தலைகொடுப்பதற்கு, நிகழும் ஆபத்துக்களை ஆண்மையுடன் தாங்கிநிற்பதற்கும், செல்வம் குன்றி தரித்திரமேலிட்ட காலத்தில் மனந்தளராதிருப்பதற்கும், தைரிய மூட்டுவான் வேண்டி, மானஸீகமாகக் கடவுள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. அக்கடவுளை, சர்வ சக்தி வாய்ந்த தனிச் சட்டங்கள் படைத்தவனென்றும், "பால் நினைந்து ஊட்டும் தாயினும் சாலப்பரிவு" கொண்ட அம்மையப்பனென்றும் கற்பித்து வெகு விரிவாகச் சித்தரிக்கப்பட்டது. ஆகையால், மனிதன் கடவுளுடைய குணாதிசயங்கள், கோப தாபங்கள் சட்ட திட்டங்களாகியவற்றைக் குறித்துத் தர்க்கித்த பொழுது, அவனால் சமுதாயத்திற்குத் தீங்கு நேரா திருக்க, கடவுள் அவனைத்தண்டித்துத் தடுக்க வேண்டியவனாயிருந்தான். கடவுள் மனிதரால் அம்மையப்பனென்று வர்ணிக்கப்பட்டுப்போற்றிப் புகழப்பட்ட பொழுது அவன் அவர்களுக்குத், தாயாகவும், தந்தையாகவும், சகோதரசகோதரி களாகவும் சிநேகிதனாகவும் துணைவனாகவும் இருந்து தீரவேண்டிய வனானான். ஆகையால், மனிதன் தனது நண்பர்களெல்லோராலும், வஞ்சிக்கப்பட்டு, கைவிடப்பட்டு, ஆழ்ந்த துயரத்தில் அமிழ்ந்து தவிக்கும் பொழுது தனக்கு எப்பொழுதும் ஆதரவளிக்க, உற்ற துணைபுரிய, உண்மையான நண்பன் ஒரு

வன் இருக்கிறனென்றும், அவன்தான் கடவுளென்றும், அவனல் எதுவும் செய்ய முடியுமென்றும் கருதுகிறன். இந்த அபிப்பிராயத்தால் மனிதன் ஒருக்கால் ஆறுதல் அடையலாம். ஆதிகாலத்தில், மனிதன் மிருகப்பிராயத்திலிருந்தநாளில், இந்த அபிப்பிராயம் உண்மையாகவே அவனுக்கு உபயோகமாயிருந்தது. கடவுள் உணர்ச்சி கஷ்டதிசையிலிருக்கும் மனிதனுக்கு உதவி செய்யக் கூடும்.

ஆனல், மதத்தின் குறுகிய நோக்கத்தோடும், விக்கிரக ஆராதனை யோடும் போராடியதுபோல், சமுதாயம் இந்தக்கடவுள் நம்பிக்கை யோடும் போராடித்தீர வேண்டும். இவ்விதமாக மனிதன், தன்கையே தனக்குத்துணை யெனக்கொண்டு, யதார்த்த வாதியாக முயற்சிக்கின்ற பொழுது, அவன் கடவுள் நம்பிக்கையை உதறித்தள்ளுவதோடு சந்தர்ப்பங்களா லேற்படும் துயரங்களையும், தொந்தரவுகளையும் எதிர்த்துத்தீரவேண்டி வரும். இதுதான் எனது உண்மையானநிலைமை. தோழர்களே! இதுஎனது அகங்காரமல்ல. எனது ஆராய்ச்சியின் தோரணையே என்னை நாஸ்திகனக்கிற்று. கடவுள் நம்பிக்கையும், தினசரிப் பிரார்த்தனைகளும், சுயநலம் நிறைந்த மனிதனை அகௌரவப்படுத்துகிற செய்கைகளென்று நான் கருதுகிறேன். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பிரார்த்தனைகள், எனக்கு உதவி புரியக்கூடுமென்று நிரூபிக்குமா அல்லது எனது நிலைமையை இன்னும் மோசமாக்குமாவென்பது எனக்கே விளங்கவில்லை. நான், கஷ்டநிஷ்டூரங்களைத் தைரியமாக எதிர்த்து நின்ற நாஸ்திகர்கள் பலரைப்பற்றிப் படித்திருக்கிறேன். ஆதலால், எனது முடிவுரையில், தூக்கு மேடையிற்கூட, ஆண்மையுள்ள

மனிதனைப் போல் தலைநிமிர்ந்து நிற்கவே முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

நான் எவ்வாறு நாஸ்திகத்தை அனுஷ்டிக்கிறேன் என்று கூறுகிறேன். ஒரு நண்பர் பிரார்த்தனை செய்யும் படி என்னை வேண்டிக்கொண்டார். நான் எனது நாஸ் திகத்தைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தேன். அப்பொழுது அவர், "உனது கடைசி நாட்களில் நீ நம்பிக்கைகொள்ள ஆரம்பித்து விடுவாய்" என்றார். நான் அவரிடம், "அன்பார்ந்தஐயா! அப்படி நேரவே நேராது. அவ் வாறு நம்புவது, என்னை அகௌரவப்படுத்தி, அவமான ப்படுத்துவதாகவே நினைப்பேன். பல வீனத்தால், சுய நல நோக்கங்களால் நான் பிரார்த்தனை செய்யப்போவ தில்லை" என்று சொன்னேன். வாசகர்களே! நண்பர் களே!! "இது அகங்காரமாகுமா?" அகங்காரந்தா னென்றால் நான் அப்படிப்பட்ட அகங்காரத்தையே விரும்புகிறேன்.

பகத்சிங். *

வீரர் பகத்சிங் இவ்வாரம் தூக்கிலிடப்பட்டதைப் பற்றி அநுதாபங்காட்டாதார்கள் யாருமே இல்லை. அவரைத் தூக்கிலிட்ட காரியத்திற்காக சர்க்காரைக் கண்டிக்காதவர்களும் யாரும் இல்லை. அதோடு மாத்திரமல்லாமல் இந்தக்காரியம் நடந்துவிட்டதற்காக திரு. காந்தியவர்களையும் கூட அநேக தேசபக்தர்கள் என்பவர்களும், தேசீய வீரர்கள் என்பவர்களும் இப்போது வைகின்றதையும் பார்க்கின்றோம்.

இவை ஒருபுறம் நடக்க இதே கூட்டத்தாரால் மற்றொரு புறத்தில் என்ன நடக்கின்றது என்று பார்ப்போமானால் அவர்கள் சர்க்கார் தலைவரான மேன்மை தங்கிய ராஜப்பிரதிநிதி திரு. இர்வின் பிரபு அவர்களைப் பாராட்டுவதும், அவரிடம் ராஜி பேசி முடிவு செய்து கொண்ட திரு. காந்தி அவர்களைப் புகழ்வதும், பகத்சிங்கைத் தூக்கிலிடக்கூடாது என்கின்ற நிபந்தனை இல்லாத ராஜி ஒப்பந்தத்தைப்பற்றி மிக்க திருப்தியடைந்திருப்பதோடல்லாமல் அதை ஒரு பெரிய வெற்றியாய்க்கருதி வெற்றிக் கொண்டாட்டங்கள் கொண்டாடுவதுமான காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. இவ்வளவோடு மாத்திரமல்லாமல் திரு. காந்தியவர்கள் திரு. இர்வின் பிரபுவை மகாத்மா என்று கூறி அந்தப்படியே அழைக்கும்படியாக தேச மகாஜனங்களுக்குக் கட்டளையிடுவதும், திரு. இர்வின் பிரபு அவர்கள் திரு. காந்தியவர்களை

---

* இந்த வியாசம் 29-3-31ல் வீரர் பகத்சிங் தூக்கிலிடப்பட்டது குறித்து குடி அரசில் எழுதப்பட்ட தலையங்கமாகும்.

ஒரு பெரிய மகான் என்றும், தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவர் என்றும், வெள்ளைக்காரர்கள் அறிய விளம்பரம் செய்வதுமான காரியங்களும் நடைபெறுகின்றன.

ஆனால் இப்போது வெகு சீக்கிரத்திலேயே அதே மக்களால் "காந்தியம் வீழ்க" "காங்கிரஸ் அழிக" "காந்தி ஒழிக" என்கிற கூச்சல்களும், திரு. காந்தியவர்கள் செல்லுகின்ற பக்கம் கருப்புக்கொடிகளும், அவர் பேசும் கூட்டங்களில் குழப்பங்களும் செய்வது சகஜமாகி விட்டன.

இவைகளையெல்லாம் பார்க்கும்போது அரசியல் விஷயமாய் நமது பொது ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன? அவர்களது கொள்கைதான் என்ன? என்பவைகளைக் கண்டு பிடிக்கவே முடியாமல் இருப்பதோடு நம்மக்கள்யாருக்காவது ஏதாவது ஒரு கொள்கை உண்டா என்றுகூடச் சந்தேகிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

எது எப்படி இருந்த போதிலும் திரு. காந்தியவர்களின் உப்புச்சத்தியாக்கிரகக் கிளர்ச்சியின் ஆரம்ப காலத்திலேயே "இக்கிளர்ச்சி மக்களுக்கோ, தேசத்திற்கோ சிறிதும் பயன்படாது" என்றும், "பயன்படாமல் போவதோடல்லாமல் தேசத்தின் முற்போக்குக்கும், கஷ்டப்படும் மக்களின் விடுதலைக்கும் விரோதமானது" என்றும் எவ்வளவோ தூரம் எடுத்துச் சொன்னோம். நாம் மாத்திரமல்லாமல் திரு. காந்தியவர்களே இக்கிளர்ச்சி ஆரம்பிப்பதற்கு முக்கியகாரணம் பகத்சிங் போன்றவர்கள் செய்யுங்காரியங்களைத் தடுப்பதற்கும், ஒழிப்பதற்குமே என்ற கருத்துப்பட நன்றாய் வெளிப்படையாகவே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார். போதாக்குறைக்கு அக்கம்பக்கத்து தேசத்தவர்களில் உண்மையான

சமதர்மக்கொள்கை உடைய தேசத்தார்களும் "திரு. காந்தியவர்கள் ஏழைகளை வஞ்சித்து விட்டார், சமதர்மக்கொள்கைகளை ஒழிக்கவே இக்காரியங்கள் செய்கின்றார், திரு. காந்தி ஒழியவேண்டும், காங்கிரஸ் அழியவேண்டும்" என்று ஆகாயம் முட்டக் கூப்பாடு போட்டுக்கொண்டும் இருந்தது யாவருக்கும் தெரியும்.

ஆனால் நமது "தேசிய வீரர்கள்" "தேசபக்தர்கள்" என்பவர்கள் இவை ஒன்றையும் கவனியாமல் பலாபலனையும் உணராமல் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் விழுவதுபோலவும், பந்தயங் கூறிக்கொண்டு பாறையில் முட்டிக்கொள்வது போலவும் தலை கிறுகிறுத்துக் கண் தெரியாமல் கூத்தாடினார்கள். அதன் பயனாய்ச் சிறை சென்று வீரர்களாய் "வாகைமாலை சூடி" திரும்பி வந்தார்கள். அதன் பெருமைகளையும் அடைந்து கொண்டார்கள். பிறகு இப்போது பகத்சிங் தூக்கிலிடப்பட்டதைப் பார்த்து விட்டு "காந்தியம் வீழ்க" "காங்கிரஸ் அழிக" "காந்தி ஒழிக" என்று கூப்பாடும் போடுகின்றார்கள். இதனால் என்ன பயன் ஏற்பட்டு விடும் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

நிற்க, நம்மைப் பொருத்தவரை நாம் உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமானால் பகத்சிங் அவர்கள் இந்த மாதிரி பொருப்பும், கவலையும் அற்ற மூட மக்களும், மட மக்களும் பலாபலனை எதிர்பாராமல் எப்படியாவது தங்களுக்கு கௌரவம் கிடைத்தால் போதுமென்கின்ற சுயநல மக்களும் உள்ள நாட்டில் உயிருடன் வெகுகாலம் இருந்துகொண்டு இவர்களது நடவடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு வினாடி தோறும் வேதனைப்பட்டு இவர்களது முட்டுக்கட்டைகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிலும் அவர் தன் உயிரை விட்டு மறைய நேர்ந்தது

அவருக்கு 'பகத்சிங்கிற்கு மெத்த' "சாந்தி" என்றும், தன்மையென்றுமே கருதுகின்றோம். அந்தப் பேற்றை நாம் அடையமுடிவில்லையே என்றுகூட கவலைப்படுகின்றோம்.

ஒரு மனிதன் தன் கடமையைச் செய்தானா? இல்லையா? என்பது தான் கேள்வியே தவிர, பலன் என்ன ஆச்சுது என்பது இங்கு நமது கேள்வி அல்ல. என்றாலும் அக் கடமைகளைக் 'காலமறிந்து, இடமறிந்து செலுத்த வேண்டும்'' என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோமெனினும் பகத்சிங் கொள்கைக்கு காலமும் இடமும், நடப்பும் விரோதமாயில்லை என்றும் பொருத்தமாய் உள்ளதென்றும் சொல்லுவோம். ஆனால் அவர் தனது கொள்கையை நிறைவேற்றக் கைக்கொண்ட முறைகளில் சிறிது தவறுநேர்ந்து விட்டது என்பதாக நம் புத்திக்குத் தோன்றியபோதிலும் அவரது கொள்கை குற்றமுடையது என்று சொல்ல நாம் ஒருக்காலும் துணியவேமாட்டோம். அது வேதான்உலகத்தின் சாந்த நிலைக்கொள்கையுமாகும்.

உண்மையிலேயே பகத்சிங் அவர்கள் தனது கொள்கைகள் முழுவதையும் சரி என்று மனப்பூர்த்தியாய் நிச்சயித்துக்கொண்டு அதை நிறைவேற்ற அவர் நடந்து கொண்டமாதிரிகள்தான் சரியான மார்க்கம் என்று அவர் முடிவும் செய்துகொண்டு இருந்து இருப்பாரேயானால் கண்டிப்பாக அவர் நடந்துகொண்டபடியே தான் நடந்து இருக்கவேண்டியதென்று நாம் சொல்லுவதோடு அந்தப்படி அவர் நடக்காமல் இருந்திருந்தால் அவர் யோக்கியமான மனிதரென்று சொல்லமுடியாது என்றும் சொல்லுவோம். ஆதலால் இப்போது நாம் அவரை ஒரு உண்மையான மனிதர் என்று சொல்லு

வோம். இந்தியாவுக்கு பகத்சிங் கொள்கைதான் உண்மையாக வேண்டியது என்பது நமது பலமான அபிப்பிராயமாகும். ஏனெனில் நாமறிந்தவரை திரு பகத்சிங்கிற்கு சமதர்மமும், பொது உடைமையும் தான் அவரது கொள்கையென்று கருதி இருக்கின்றோம். இதற்கு உதாரணம் என்னவென்றால் திரு. பகத்சிங் பஞ்சாப் கவர்னருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் கீழ்க்கண்ட வாக்கியம் காணப்படுகின்றது. அதாவது:—

"போதுஉடமைக்கக்ஷி அதிகாரம் பெற்று ஜனங்களுக்குள் வித்தியாசமான அந்தஸ்துகள் இல்லாமல் இருக்கும் வரை எங்கள் யுத்தம் நடந்துகொண்டுதானிருக்கும் எங்களைக் கொல்வதோடு இந்த யுத்தம் முடிந்துவிடாது. அது பகிரங்கமாகவும், ரகசியமாகவும் நடந்துதான் தீரும்" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அன்றியும் அவர் கடவுள் விஷயத்திலும் "எல்லாம் கடவுள் செயல்" என்பதிலோ நம்பிக்கை இல்லாத தன்னம்பிக்கையுடையவர் என்றும் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றோம். அகவே அவரது இந்தக் கொள்கையானது எந்தச்சட்டத்தின்படியும் குற்றமாகக்கூடியது அல்லவென்றும், ஆவதாயிருந்தாலுங்கூட யாரும் பயப்படவேண்டியதில்லை யென்றும் சொல்லுவோம். ஏனென்றால் இதனால் பொது மக்களுக்கு எவ்வித நஷ்டமோ, கஷ்டமோ ஏற்பட்டுவிடாது என்று உறுதிகொண்டிருக்கின்றோம். அந்தப்படி ஒருசமயம் ஏதாவது ஏற்படுவதாயிருந்தாலும் நாம் நம் மனப்பூர்வமாய் யாதொரு தனிமனிதனிடமாவது, தனி வகுப்பினிடமாவது, தனி தேசத்தினிடமாவது துவேஷம் இல்லாமலும் எந்தத் தனிமனிதனுடைய திரேகத்திற்கும் துன்பமுண்டுபண்ணாமலும் நம்மை எவ்வளவு தூரம் வேண்டுமானாலும் கஷ்டப்படுத்திக்கொள்ளவும் சம்மதிக்கின்றதான தியாகத்தன்மையுடன் இருந்து

கொண்டுதான் இக்கொள்கையை நிறைவேற்ற முயற்சிக்கின்றோம். ஆதலால் தான் நாம் எதற்கும்கவலைப்படவோ, பயப்படவோ வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுகின்றோம்

இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால் சாதாரணமாக நாம் தீண்டாமை ஒழியவேண்டும் என்று சொல்லுவதில் என்ன தத்துவம் அடங்கி இருக்கின்றதோ அதுதான் மக்களின் ஏழ்மைத்தன்மையை ஒழிக்க வேண்டும் என்பதிலும் அடங்கி இருக்கின்றது.

தீண்டாமை ஒழிவதாயிருந்தால் எப்படி மேல் ஜாதி கீழ்ஜாதி தத்துவம் அழிந்துதானாகவேண்டும் என்கின்றோமோ அதுபோலவேதான் ஏழ்மைத்தன்மை ஒழிவதாயிருந்தால் முதலாளித்தன்மை, கூலிக்காரத்தன்மை ஒழிந்துதானாகவேண்டும் என்கின்றோம். ஆகவே இந்தத்தன்மைகள் மறைபடுவது தான் சமதர்மத் தன்மை, பொதுஉடைமைத் தன்மை என்பவைகளே ஒழிய வேறில்லை. இந்தக் கொள்கைகள் தான் திரு. பகத்சிங் போன்றவர்களின் கொள்கைகள். ஆதலால் இக்கொள்கைகளை பிரயமானவை யென்றும் அவசியமானவை யென்றும் கருதுகின்ற ஒருவன் காங்கிரஸ் ஒழிக! காந்தீயம் அழிக!! என்று சொல்லுவதில் நமக்கு ஆச்சரியமோ, குற்றமோ ஒன்றுமேதோன்றவில்லை ஆனால் "நாங்களும் இதே கொள்கையைத்தான்" கொண்டவர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளுபவர்கள் "காங்கிரசுக்கு ஜே", "காந்திக்கு ஜே" என்று சொல்லுவதுதான் நமக்கு மிக மிக ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது

திரு காந்தியவர்கள் அன்றையத்தினம் கடவுள் தான் தன்னை நடத்துகின்றார் என்றும், வர்ணாச்சிரமந் தான் உலக நடப்புக்கு மேலானதென்றும், எல்லாம் கட